TABEEBA

Kertomus Patricia St. Johnin elämästä

Teksti: Christine M. Chester

Kuvitus: Suzanne Peavy

HUOMIO!
Tähän sarjaan liittyvän kuvamateriaalin voi ostaa useimmista CEF:in toimistoista ja verkkokaupoista Euroopassa.
Tutustu listaan sivulla www.teachkids.eu/fi kohdassa “Yhteystiedot”.

Julkaisija: CEF of Europe
Kilchzimmer
4438 Langenbruck
Switzerland
www.cefeurope.com

Jakelu Suomessa: Lastenmissio
Finland
www.lastenmissio.fi

Copyright © 2008 Child Evangelism Fellowship of Europe.
All rights reserved.
Copyright © 2005 Child Evangelism Fellowship of Europe.
Kaikki oikeudet pidätetään. Toimitettu suomeksi 2011.
Tuotetta saa kopioida vain henkilökohtaista, voittoa tavoittelematonta ja ei-kaupallista käyttöä varten.
Tarkista sivulta www.teachkids.eu/fi käyttölupaan liittyvät yksityiskohdat.

Raamatun suomennos 1992 © Kirkon keskusrahasto

Sisältö

Oppitunti		Sivu
Johdanto		3
Oppitunti 1	Kaukana kotoa	5
Oppitunti 2	Nimeltä kutsuttu	15
Oppitunti 3	Jumalan koulussa	21
Oppitunti 4	Jumalaa voi palvella kirjoittamalla	27
Oppitunti 5	Naiset ja tytöt saavat kuulla evankeliumin	35
Miten ohjaan lapsen Jeesuksen tuntemiseen		42

Johdanto

Tabeeba on Patricia St. Johnin elämään perustuva tosikertomus. Patricia St. John oli englantilainen sairaanhoitaja, joka työskenteli 1950-luvulla Pohjois-Afrikassa. Tabeeba tarkoittaa sairaanhoitajaa.

Kertomukset Patricia St. Johnin elämänvaiheista osoittavat lapsille, miten Jumala kutsuu, ohjaa ja johdattaa kaikkia, jotka luottavat häneen. Jumalalla on erityinen tarkoitus jokaisen ihmisen elämää varten ja hän haluaa osoittaa sen heille. Jumala myös valmistaa ihmisiä lapsesta lähtien tärkeisiin palvelutehtäviin, jotka heitä tulevaisuudessa odottavat.

Samalla Jeesukseen uskovat kristityt lapset rohkaistuvat näkemään toisten lasten tarpeita niin omassa maassaan kuin ulkomailla. He huomaavat, että Jumala voi auttaa heitä elämään uskovina eri uskontoihin kuuluvien lasten keskellä sekä koulussa että harrastusten parissa. Lapset oppivat osoittamaan Jumalan rakkautta ja välittämistä esimerkiksi tapaamilleen muslimilapsille. He voivat rukoilla kaikkien niiden lasten puolesta, jotka eivät tunne Jumalaa. He voivat olla toisille ystävällisiä ja etsiä tilaisuuksia kertoa heille Jeesuksesta.

Riippumatta siitä, mitä uskontoa toiset tunnustavat, on tärkeää, että kristittyinä kerromme nimenomaan Jeesuksesta, joka on elävä persoona ja ainoa Pelastaja. Vain Jeesus voi tyydyttää jokaisen ihmisen sydämen kaipuun. Ei ole viisasta arvostella muiden uskontojen oppeja, koska se saa helposti aikaan vain vastareaktion ja vaikeuttaa Jeesuksen vastaanottamista.

Kun Patricia St. Johnilta kysyttiin, miten hän kertoi evankeliumin muslimilapsille, hän sanoi käyttäneensä Sanatonta kirjaa. Opettajana voit myös käyttää sitä sekä evankeliumin esittämiseen että henkilökohtaisissa keskusteluissa Jeesusta etsivien lasten kanssa. Samoin Sanaton kirja on hyvä apuväline uskoville lapsille, kun he kertovat Jeesuksesta ystävilleen.

Patricia St. Johnin elämä ja hänen kirjoittamansa lastenkirjat auttavat lapsia kasvamaan Jeesuksen tuntemisessa. Kaikissa kirjoissa on selkeä ja lapsia kiinnostavalla tavalla ilmaistu hengellinen sanoma. Eri puolilla maailmaa Jumala on puhunut näiden kirjojen kautta monille ihmisille – sekä lapsille että aikuisille. Patricia St. Johnin kirjallinen työ voi myös rohkaista lapsia käyttämään omia kirjallisia kykyjään Jumalan valtakunnan eteenpäin viemiseksi.

Tämän opetusmateriaalin ensimmäinen tunti ja osa viidennestä on lainattu Patricia St. Johnin luvalla hänen julkaisemattomista kirjoituksistaan. Patrician sisarelta, Hazelilta, on myös saatu paljon tässä kertomuksessa käytettyä tietoa.

Patricia St. Johnin kirjoittamia lastenkirjoja ovat mm. seuraavat:

- Tanglewoodin salaisuus. Päivä 1993
- Lumen aarteet. Päivä 2004
- Kahdesti vapautettu. Päivä 1973
- Neljä kynttilää. Päivä 1970
- Kinzan pakomatka. Päivä 1981
- Meren arvoitus. Päivä 1985
- Susanna selvittää salaisuuden. Päivä 1983
- Voittaja. Päivä 1984
- Sateenkaaripuutarha. Päivä 1977
- Seikkailujen joki. Päivä 1981
- Turvapaikka. Uusi Tie 2003

Tämän kertomussarjan valmistumisen aikana Patricia St. John siirtyi Herran luo. Hän kuoli 16.8.1993. ”Autuaita ne, jotka … kuolevat Herran omina” (Ilm. 14:13). Patricia oli hyvin vaikuttava persoona. Olen kiitollinen siitä, että ennen kuolemaansa hän ehti auttaa suuresti näiden tekstien kirjoittamisessa.

Christine M. Chester

Kertauskysymykset

Joka oppituntia varten on annettu valmiit kertauskysymykset. Voit käyttää niitä oppitunnin päätteeksi tai seuraavalla opetuskerralla ennen uutta oppituntia.

Kertauskysymysten avulla voit vahvistaa opetusta ja samalla kertauskisa on lasten mielestä hauska osa ohjelmaa. Kertauskysymysten avulla…

1 saat selville, minkä verran lapset ymmärtävät ja muistavat.

2 opettajana tiedät, mitä sinun tulisi korostaa enemmän, jotta lapset muistaisivat entistä paremmin.

3 kerho- tai pyhäkouluohjelmaan tulee hauskuutta. Lapset pitävät kilpailuista ja odottavat tätä osiota. Kyse on kuitenkin enemmästä kuin kisailusta, nimittäin oppimisesta.

Tässä tekstivihkossa kertauskysymykset liittyvät vain oppituntien teksteihin. Olisi kuitenkin hyödyllistä lisätä mukaan sellaisia kysymyksiä, jotka liittyvät lauluihin, raamatunjakeisiin tai muuhun opetettuun. Näin lapset ymmärtävät jokaisen ohjelmaosion olevan tärkeä.

Oppitunti 1
Kaukana kotoa

Tavoite: Osoittaa, että lapsilla, jotka eivät tunne Jeesusta, on hengellinen tarve oppia tuntemaan hänet.

Kertomus

Kuva 1-1 Torilla

Pohjoisafrikkalaisen kaupungin tori oli meluisa, levoton paikka. Siellä vilisi ruuantähteitä etsiviä kerjäläispoikia. Sana levisi nopeasti poikien joukossa.

”Joku hieno englantilainen nainen on muuttanut kaupunkiin asumaan. Hän antoi Sillamille ruokaa, kun Sillam kertoi hänelle olevansa orpolapsi.”

Jos he kaikki menisivät hänen luokseen ja kertoisivat olevansa orpoja, hän antaisi ruokaa heille muillekin aivan varmasti. Se kuulosti liian hyvältä ollakseen totta!

Pieni ryhmä ryysyisiä poikia koputti äänekkäästi Patricia St. Johnin ovelle. Jotkut heistä todella olivat kodittomia. Heidät oli ajettu pois kotoa kerjäämään, jotta nuoremmille lapsille jäisi enemmän ruokaa.

Englantilainen sairaanhoitaja avasi oven heti ja katseli poikia hieman epäröiden. Kaikki he näyttivät hirveän likaisilta tuijottaessaan siinä innokkain kirkkain silmin ja suu ammollaan. Poikien kädet olivat ojennettuina kerjäämisasentoon. Patrician arabian kieli ei vielä ollut kovin sujuvaa, mutta hän toivoi voivansa aloittaa hoitotyön paikkakunnalla. Tämä saattoi olla alku siihen.

”Tulkaa sisään”, hän sanoi. ”Oletteko nälkäisiä?”

Pojat kertoivat vakavina, että heidän vanhempansa olivat kuolleet eivätkä he olleet syöneet mitään koko päivänä. Se kuulosti hyvin murheelliselta (vaikka se ei ollutkaan totta). Englantilainen sairaanhoitaja tai Tabeeba, millä nimellä he hänet tunsivat, vei heidät portaita pitkin yläkertaan. Pojat asettuivat istumaan lattialle, ristivät kätensä ja katselivat häntä enkelimäisen anovasti.

Pojat eivät pitäneet valehtelemista pahana. Valehtelu ei haitannut, kunhan ei vain jäänyt siitä kiinni, he puolustelivat asiaa itselleen. Me kaikki valehtelemme helposti, jos se auttaa meitä selviämään hankalasta tilanteesta tai saavuttamaan jotakin, mitä haluamme. Raamattu kertoo meille kuitenkin, että valehteleminen on vastoin Jumalan tahtoa. Jumala tietää valheemme, vaikka luulemme, ettei kukaan tiedä.

Kuva 1-2 Tabeeban kotona

Tabeeba toi leipää ja kulhollisen aikaisemmin päivällä valmistettua ruokaa. Pojat kauhoivat kulhon tyhjäksi hetkessä. Heidän kirkkaat

silmänsä tutkivat huonetta ja siellä olevia tavaroita. Tabeeba ei epäillyt mitään, sillä he näyttivät aivan liian kilteiltä ollakseen varkaita.

Kangertelevalla arabian kielellä Tabeeba alkoi kertoa pojille kertomusta. Samalla hän näytti kuvia. Hän kertoi kadonneesta lampaasta, joka oli takertunut piikkipensaaseen ja oli vähällä joutua suden suuhun. Paimen tuli etsimään lammasta. Paimen pelasti lampaansa ja kantoi sen iloiten hartioillaan kotiin. Sitten Tabeeba selitti, että Paimen oli kuva Jeesuksesta, joka pystyi pelastamaan ihmiset paholaisen vallasta ja johtamaan heidät taivaaseen.

Pojat nauroivat iloisesti. He pitivät kuvista ja huoneen keskellä lämpimästi hehkuvasta hiilipannusta. Yksi pojista, Hamid, ajatteli, että tämä Jeesus oli varmasti sama henkilö kuin profeetta Muhammed. Hänelle oli opetettu, että juuri Muhammed näytti ihmisille tien Jumalan luo. Hamid ei tiennyt, että Muhammed oli ihminen, joka kuoli satoja vuosia sitten. Jeesuskin oli elänyt kauan sitten, mutta hän teki jotain hyvin poikkeuksellista. Jeesus kuoli ristillä meidän pahojen tekojemme takia ja nousi sitten kuolleista. Hän ei ollut vain ihminen, vaan hän on Jumala, joka elää nyt ja ikuisesti! Jeesus on ainoa, joka voi pelastaa meidät synneistämme. Hamidin kaltaisten poikien oli tärkeää saada kuulla Jeesuksesta, ainoasta Pelastajasta.

Muut pojat katselivat huoneessa ympärilleen. Kun heille kerrottiin, että oli aika lähteä, Sillam hivuttautui kohti teelusikoita. Kun Tabeeba saattoi muita alakertaan, Sillam näki tilaisuutensa tulleen ja piilotti yhden lusikan vaatteittensa poimuihin. Pojat tungeksivat Tabeeban ympärillä ja lupasivat, että tästä lähtien hän olisi heille äiti ja he kaikki tulisivat uudestaan seuraavana päivänä. He suutelivat hänen kättään, kumarsivat ja toivottivat hänelle ja koko hänen suvulleen siunausta. Tabeeba oli iloinen eikä huomannut, miten Ayashi käytti hyväkseen yleistä hälinää, livahti käytävän hämärässä hänen taakseen ja otti palasen saippuaa pesualtaasta portaiden alta.

Ovi sulkeutui heidän takanaan, ja pojat lähtivät hypellen eteenpäin yhteen ääneen lörpötellen. Sillam ja Ayashi olivat sankareita ja äärettömän tyytyväisiä itseensä. Tämä englantilainen nainen oli antanut heille ruokaa. Seuraavana päivänä he vain teeskentelisivät, etteivät tiedä mitään saippuasta ja lusikasta.

Pojat olivat hyvin ylpeitä ja tunsivat itsensä viisaiksi onnistuttuaan puijaamaan Tabeebaa. Hän oli tarjonnut heille ruokaa lämpimän tulen ääressä ja esittänyt kauniin kertomuksen, mutta pojat ajattelivat itsekkäästi vain sitä, mitä he itse halusivat ja mistä heille oli hyötyä. Tuntuuko sinusta joskus, että teet juuri näin? Vain Jeesus voi auttaa sinua ajattelemaan toisten parasta, niin että annatkin toisten valita ensiksi vaikkapa keksin tarjottimelta tai roolin koulunäytelmässä.

Kuva 1-3 Hamid ajattelee asiaa uudelleen

Mutta Hamid ei ollut täysin onnellinen. Kun muut ”orvot” olivat

rynnänneet vanhempiensa luo hökkeleihin, joita he kutsuivat kodeiksi, tai menneet nukkumaan jonkun oviaukon suojaan, Hamid potkaisi veljeään Ayashia vihaisena tämän saippuavarkaudesta. Moskeijan portailla he sopivat riitansa. Koska yö oli kylmä, ainoa tapa pysyä lämpimänä ilman huopia oli painautua lähelle toisiaan. Hamid makasi hereillä miettien kertomusta, jonka englantilainen nainen oli kertonut.

Profeetta Muhammed oli suuri ja mahtava ja vaati palvelijoiltaan melkoisesti. Heidän piti paastota, antaa rahaa almuiksi, pitää rukouksia ja tehdä pyhiinvaellusmatkoja pyhille paikoille. Niillä, jotka tottelivat hänen sääntöjään, oli syytä olla ylpeitä. Mutta koulua käymättömillä pikkupojilla, joilla ei ollut mitään annettavaa, ei ollut paljon toivoa. Paimenen rakkaus ja lampaan avuttomuus eivät näyttäneet mitenkään sopivan heidän pyhän kirjansa Koraanin opetukseen. Hamid päätti mennä seuraavana iltana uudelleen Tabeeban luokse, ei varastamaan vaan kuuntelemaan.

Kuva 1-2 (uudelleen) Tabeeban koti

Seuraavana iltana katupojat tulivat taas Tabeeban luo. Kun Tabeeba mainitsi saippuasta – hän ei sanonut mitään lusikoista – pojat olivat niin loukkaantuneen näköisiä, että Tabeeba melkein toivoi, ettei olisi maininnut asiaa ollenkaan. Kun kaikki olivat syöneet, Tabeeba istuutui jälleen heidän keskelleen ja kertoi heille synnistä ja siitä, etteivät ihmiset halua elämässään seurata kaikkivaltiaan Jumalan tahtoa. Sitten hän kertoi heille taivaan puhtaudesta ja kirkkaudesta, kodista, jossa Jumala asuu ja jossa ei voi olla mitään syntiä.

”Jumala vihaa syntiä kuten varastamista, valehtelemista, ilkeitä sanoja ja pahoja tekoja. Näiden takia ihmiset eivät pääse taivaaseen”, hän jatkoi.

Pojat nyökkäilivät ja sanoivat, että hän oli aivan oikeassa. ”Muut pojat valehtelevat joka päivä ja jotkut varastelevat, mutta me olemme kilttejä, pieniä orpoja, emme tuollaisia.”

Nämä uudet valheet lipsahtivat heiltä niin helposti, että niistä oli tullut melkein tapa. Todellisuudessa he nytkin katselivat silmä tarkkana ympärilleen huoneessa, mitä arvokasta sieltä löytyisi. Mutta tänä iltana he eivät ottaneet mitään. Tabeeba olisi varuillaan tällä kertaa.

Kuva 1-4 Yllätetyt

Kadulla oli eräs mies odottamassa poikia, kun he tulivat ulos Tabeeban luota. Mies oli moskeijan opettaja. Useimmat tuon maan asukkaista kävivät moskeijassa rukoilemassa Allahia. He eivät tienneet mitään Raamatun Jumalasta, joka on elävä, todellinen Jumala ja joka on tehnyt taivaan ja maan. Moskeijan opettaja opetti lapsille Koraania, jossa kerrottiin Allahista. Mutta surullista kyllä, ei hän eivätkä ne, jotka häntä kuuntelivat, olleet kuulleet totuutta elävästä Jumalasta ja hänen ainoasta Pojastaan, Jeesuksesta Kristuksesta.

”Miksi te käytte tuolla?” mies kysyi terävästi.

Epäröiden Sillam sanoi: ”Hän antaa meille ruokaa ja me saamme lämmitellä hänen tulensa ääressä.”

”Ja hän näyttää meille kuvia ja kertoo tarinoita”, lisäsi pienin pojista.

”Mitä tarinoita? Kertokaa minulle niistä tarinoista”, opettaja käski ankaralla äänellä.

”Hän kertoo meille lampaasta ja paimenesta ja taivaasta”, pikkupoika vastasi innokkaasti.

”Vai niin!” moskeijan opettaja huudahti vihaisesti. ”Hän opettaa teille englantilaista uskontoa. Hän ei tiedä mitään tiestä taivaaseen! Ne, jotka kuuntelevat häntä, ovat tuhon tiellä. Minä kiellän teitä koskaan enää menemästä hänen luokseen. Se, joka ei tottele, saa selkäänsä.”

Sitten opettaja harppoi tiehensä.

Pojat kävivät heti pienimmän pojan kimppuun ja antoivat hänelle kunnon selkäsaunan, koska hän oli puhunut niin tyhmästi. He eivät halunneet luopua tästä vasta löytämästään nautinnosta: ruokatarjoilusta ja lämpimästä paikasta. Sillam oli nähnyt Tabeeban pöydällä laatikollisen kyniä ja päättänyt ottaa niistä yhden.

”Me odotamme illan tai pari ja menemme sitten takaisin”, he päättivät. ”Odotamme, kunnes kadulla on pimeää ja vastapäinen kauppa on suljettu.”

Kului kolme keväistä päivää. Satoi kaatamalla. Pojat tiesivät, missä saisivat ruokaa ja voisivat lämmitellä, jos vain ottaisivat riskin. Ja siihen he olivat kyllä tottuneet, nimittäin ottamaan riskejä. Heidän rynnistyssuunnitelmansa oli seuraava: Kaupan sulkemisen jälkeen yksi menisi Tabeeban ovelle koputtamaan ja toinen seisoisi vartiossa. Loput pysyttelisivät piilossa lähinurkilla. Heti kun ovi avautuisi, he ryntäisivät sisälle.

Ayashi, joka oli pienikokoinen, terävä-älyinen ja nopsajalkainen, asetettiin vartioon. Sillam puolestaan juoksi ovelle ja koputti hiljaa. Sitten hän syöksyi takaisin piiloon. Tabeeba ei tiennyt mitään suunnitelmasta. Hän hämmästyi oven avattuaan, sillä kadulla ei ollut ketään. Hän katseli joka puolelle, ja sitten yhtäkkiä…

Hän melkein jäi jalkoihin, kun sisälle rynnisti seitsemän märkää riepumyttyä. Joku kiskaisi hänet sisäpuolelle. Ovi läimäytettiin kiinni ja pantiin salpaan. Seitsemän leveästi virnistävää poikaa katseli Tabeebaa voitonriemuisina. He näyttivät ottaneen talon omakseen. Pojat kiipesivät heti yläkertaan mutaisine jalkoineen. Sitten he kerääntyivät hiilipannun ympärille ja vaativat illallistaan!

Kuva 1-5 Kertomus rististä

Monta iltaa oli kulunut poikien edellisestä käynnistä eikä Tabeeba ollut varautunut heidän tuloonsa. Kuitenkin hän sai tehtyä heille

seitsemän siirappivoileipää. Pojat eivät olleet koskaan aikaisemmin maistaneet siirappia ja olivat ihastuksissaan. Kun he olivat nuolleet sormensa puhtaiksi, he asettuivat kuuntelemaan kertomusta. Selvästikin opetus tuntui jännittävämmältä nyt, kun sitä pidettiin vaarallisena ja pahana.

Tuona iltana Tabeeba kertoi merkillisistä tapahtumista. Kaikki kuuntelivat silmät pyöreinä. Kun kertomus loppui, pojat näyttivät hiljaisilta ja mietteliäiltä. Tämä Jeesus-niminen mies, joka oli Jumalan Poika, oli naulattu käsistään ja jaloistaan ristille. Hän oli kuollut maksaakseen muiden ihmisten pahat teot. Jeesus kuoli kaikkien niiden syntien takia, joita nuo pojat olivat tehneet, ja hän kuoli myös sinun syntiesi tähden. Oletko koskaan pyytänyt, että Jeesus antaisi syntisi anteeksi ja tulisi sydämeesi asumaan? Hän tahtoo muuttaa sisimpäsi ja hän pystyy tekemään sen vaikka tänään, jos pyydät sitä häneltä. Jos haluat tietää tarkemmin Jeesukseen uskomisesta, tule juttelemaan kanssani tämän kerhon jälkeen.

Nuo Tabeeban luona vierailleet katupojat olivat kovia ja he olivat tottuneet kärsimään kovia. Silti heistä tuntui pahalta, että Jeesuksen kaltaista hyvää miestä kohdeltiin niin julmasti. Hamid ei oikein vielä ymmärtänyt kaikkea, mutta häntä säälitti Jeesuksen puolesta. Pian valoisa, lämmin hetki oli ohitse, ja poikien oli palattava takaisin mutaisille kaduille.

He kolistelivat alas portaita, ja Ayashi avasi oven hyvin varovasti. Katu näytti hiljaiselta ja autiolta. He kaikki säntäsivät ovesta Ayashin perään.

Juuri sillä hetkellä kaksi pitkää hahmoa syöksyi keppeineen poikien kimppuun. Pojat väistelivät, purivat ja raapivat ja pääsivät kuin pääsivätkin pakoon. Kiinniottajille jäi saaliiksi vain muutama vaateriekale.

Silloin pojat päättivät, että oli parempi jättää yhteydenpito Tabeeban kanssa. He muuttuisivat muutamaksi päiväksi hurskaiksi muslimeiksi, ilmaantuisivat moskeijaan Koraanin oppitunneille ja huutaisivat solvauksia ulkomaiselle opettajalle. Vain Hamid oli murheellinen. Hänen likaisten ja karkeiden tapojensa takana sykki herkkä, kiitollinen sydän. Hän oli ainoa, joka halusi mennä takaisin. Hän ei enää menisi sen vuoksi, mitä saisi, vaan tavatakseen Tabeeban. Vaikka kaikki sanoivat, että Tabeeban sanat olivat pahoja, ne kuulostivat Hamidista hyviltä ja lohduttavilta.

Hamid oli viime aikoina kokenut kyllästymiseen asti ahneutta ja kovuutta, kun taas Tabeeba oli puhunut ystävällisyydestä, totuudesta ja myötätunnosta. Hamid ei sanonut toisille pojille mitään, mutta pari iltaa myöhemmin hän kiemurteli vapaaksi moskeijan portailla nukkuvasta Ayashista ja lähti hiipimään varjojen suojassa, ettei häntä huomattaisi. Kaikki vartijat olivat kuitenkin nukkumassa. Hän ei tavannut ketään matkallaan Tabeeban luo. Nopeasti ja hiljaa hän koputti ovelle.

Ikkuna avautui ja joku kysyi: ”Kuka siellä?”

Hamid syöksähti keskelle katua ja seisahtui hetkeksi katulampun alle, niin että kysyjä saattoi nähdä hänet. Tabeeba tunnisti Hamidin. Hän tuli kohta aamutakissaan alas avaamaan oven. Poika luikahti sisään kuin säikky jänis ja pani äkkiä oven salpaan takanaan. Sitten hän tarttui Tabeeban käteen, puristi sitä ja hymyili säteilevästi. Tänä iltana hänen ei tarvinnut teeskennellä olevansa orpo tai pyhimys. Nyt saattoi vain olla oma itsensä, onnellinen pieni poika, joka oli löytänyt ystävän.

Tabeeba teki hänelle siirappivoileipiä. Syödessään niitä Hamid selitti, mitä oli tapahtunut ja kuinka heitä kaikkia oli kielletty enää tulemasta.

”Mutta minä aion tulla”, hän sanoi rauhallisesti. ”Minä tulen joka ilta sen jälkeen, kun toiset ovat menneet nukkumaan. Kerro minulle taas jotakin.”

Hamid piti sanansa ja tuli joka ilta. Kukaan ei tiennyt näistä käynneistä lukuun ottamatta Ayashia. Hän kuitenkin pelkäsi vanhempaa veljeään niin paljon, ettei kertonut asiasta kenellekään.

Myöhemmin Tabeeba maksoi neljän kuukauden vuokran etukäteen ja meni auttamaan toiselle alueelle. Syksyllä hän palasi takaisin ja asettui taas asumaan torilta piilossa olevaan taloonsa sivukadun varrella. Silloin Hamid tuli jälleen käymään. Hän oli vähän pitempi ja päivettyneempi. Hänen hiuksensa oli ajettu lyhyiksi ja alta näkyi päänahka, joka oli täynnä läiskiä. Muuten hän oli samanlainen kuin ennenkin. Hamidin pitkä paita näytti kuitenkin siltä, kuin sitä ei olisi pesty kertaakaan sen jälkeen, kun he olivat viimeksi tavanneet.

Kuva 1-6 Hamid kutsuu kylään

Nyt Tabeeba oli tuonut mukanaan lääkkeitä, joita hän antoi ilmaiseksi niitä tarvitseville. Se lisäsi hänen suosiotaan ihmisten parissa. Niinpä Hamidkin tuli rohkeammaksi ja kävi Tabeeban luona joka päivä auringonlaskun tienoilla.

Eräänä päivänä hän tuli hyvin tärkeän näköisenä, kumarsi hiukan ja sanoi: ”Minun äitini kutsuu sinut käymään meillä kylässä.”

”Minä luulin, että sinä olet orpo!” Tabeeba vastasi hämmästyneenä.

Hamid kuittasi huomautuksen kättään heilauttaen ja sanoi vain: ”Milloin sinä tulet?”

”Huomenna iltapäivällä kahden aikaan. Voit tulla hakemaan minut.” Hamidin ja Ayashin vanhemmat olivat olleet muualla useita kuukausia, mutta nyt he olivat palanneet kaupunkiin ja asuivat pienessä ullakkohuoneessa.

Hamid kiiti kotiin kiljuen: ”Hän tulee huomenna kahden aikaan meille, ja tekin saatte kuulla kertomuksia.”

Hamidin äiti nauroi: ”Tietenkään hän ei tule. Ja mitä ihmettä me

tekisimme, jos hän tulisi? Missä hän istuisi? Mitä me tarjoaisimme hänelle?"

Kuva 1-7 Ullakkohuoneessa

"Sinä voit keittää teetä. Hän voi istua isän takin päällä. Sinun täytyy ostaa teetä ja sokeria ja olla valmis, kun hän tulee", vaati Hamid.

Seuraavana päivänä Hamidin äiti sekoitteli papumuhennosta hiilten päälle asetetussa pyöreässä saviastiassa. Hänen ajatuksensa keskeytyivät pihalta kuuluviin askelten ääniin.

Hamidin kasvot ilmestyivät ovelle, ja hän huusi jännityksestä punoittaen: "Hän on tulossa!"

Portaista kuului melua, ja sitten vieras seisoi jo ovella. Hetken he kaikki olivat hämmästyksestä aivan hiljaa. Sitten kaikki puhkesivat äänekkääseen nauruun. Mitähän Hamid seuraavaksi tekisi?

Hamid vetäisi viitan hämmästyneen isänsä alta ja levitti sen ystävänsä eteen. Hän käski äitinsä keittää teetä. Koska hän oli 11-vuotias ja muslimipoika, hänellä oli "oikeus" määräillä perheen naisväkeä. Mutta sokeria ei ollut, koska äiti ei tosiaankaan ollut odottanut, että englantilainen nainen tulisi hänen kotiinsa. Tilanne oli kiusallinen. He supisivat ja tirskuivat keskenään tönien toisiaan. Näytti siltä, ettei ollut tehtävissä muuta kuin pyytää häntä syömään heidän kanssaan papuja ja leipää. Englantilaiset eivät olleet varmasti tottuneet sellaiseen ruokaan, mutta muuta tarjottavaa ei ollut.

Heidän helpotuksekseen Tabeeba näytti pitävän pavuista. Hän veti itsensä lähemmäksi ja pisti kätensä pataan. Jos hän söi heidän papujaan, silloin hän oli yksi heistä. Kun ateria päättyi, Hamidin suuri hetki oli tullut.

Kuunnelkaa nyt", hän kuulutti, "saatte kuulla kertomuksia hänen Kirjastaan."

Uutinen vierailusta oli levinnyt ympäristöön, ja naapureita tungeksi ylös portaita. He istuutuivat perheenjäsenten joukkoon. Jotkut heistä näyttivät hyväntahtoisilta, toiset taas vihamielisiltä.

Tabeeba alkoi puhua oudosti, vieraalla korostuksella. Se sai kaikki nauramaan. Hamid käsitti, etteivät he ymmärtäneet mitään. Hyvä on, kyllä he vielä ymmärtäisivät! Hamid päätti. Hän oli oppinut rakastamaan näitä kertomuksia. Jos ne vain kerrottaisiin kunnolla, hänen perheensäkin pitäisi niistä. Hamid hypähti pystyyn, ojentautui koko pituuteensa ja korotti äänensä pyytäen hiljaisuutta.

Kuva 1-8 Hamid saarnaa

"Minä kerron teille Paimenesta", hän sanoi kovalla äänellä, "Hänellä oli sata lammasta, joista yksi katosi."

Hamid kumartui laskemaan kuviteltuja lampaitaan.

”Paimen otti lyhtynsä ja lähti vuorille etsimään lammasta. Hän etsi ja etsi.”

Poika kierteli huoneessa tähystellen ympärilleen ja pidellen kuviteltua lyhtyä korkealla.

”Kuulkaa! Nyt Paimen kuulee, miten lammas itkee.” Hamid kyyristeli nurkassa ja määki kuin lammas. ”Susi on juuri aikeissa syödä sen, mutta Paimen ei pelkää sutta. Hän tulee ja pelastaa lampaan ja laittaa sen iloiten hartioilleen.”

Koko perhe ja naapurit katselivat hiljaa ja lumoutuneina, miten Hamid raivasi tietään ullakkohuoneessa hartiat kumarassa kuin taakan alla ja kädet kohotettuina pitelemään lammasta.

”Tulkaa, ystävät, tulkaa, naapurini”, hän huuteli, ”Minä löysin kadonneen lampaani. Juhlitaan ja iloitaan kaikki yhdessä.”

Hamidin kasvot säteilivät, eikä pelosta ollut jälkeäkään. Hän oli saarnannut ensimmäistä kertaa omalle kansalleen! Hän ei tiennyt vielä kovin paljon Jeesuksesta, mutta hän todella halusi, että hänen perheensä saisi kuulla kaiken, mitä hän tiesi tästä rakastavasta profeetasta, joka oli antanut oman elämänsä maksuksi toisten synneistä. Oletko sinä kertonut perheenjäsenillesi tai ystävillesi Jumalasta? Meidän ei tarvitse tietää kaikkea Jeesuksesta, ennen kuin voimme kertoa hänestä toisille. Muista, että jokaisen ihmisen on tärkeää kuulla Jeesuksesta.

Perheenjäsenet ja ystävät nauroivat kippurassa ja taputtivat iloisesti. Sitten Hamid kääntyi vieraan puoleen.

”Nyt”, hän käski, ”kerro, mitä tämä tarkoittaa.”

Tabeeba yritti aloittaa kangerrellen, mutta kuulijoiden kiinnostus oli kadonnut. Kukaan ei enää kuunnellut. Sen sijaan he halusivat tietää, miksi hän oli niin pitkä ja kuinka paljon hänen sukkansa olivat maksaneet!

Lopetus

Voit lukea lisää näistä pojista kirjasta nimeltä *Kinzan pakomatka*. Se kertoo yhden pohjoisafrikkalaisen pojan tarinan. Vaikka juoni on keksitty, kertomuksessa on paljon tapahtuneita tosiasioita. Tabeeba kävi tapaamassa tuota poikaa joka vuosi kuolemaansa asti.

Kaikki nämä asiat ovat tapahtuneet 1950-luvulla. Nykyisin on yhtä tärkeää viedä evankeliumin sanomaa kaikille, jotka eivät ole sitä koskaan kuulleet. Meidän on hyvä rukoilla niiden lasten puolesta, jotka eivät tunne vielä Jeesusta. On paljon muslimilapsia, jopa omassa maassamme, joita Jeesus, Hyvä Paimen, etsii. Rukoile, että monet oppisivat tuntemaan Jeesuksen ja uskoisivat häneen Pelastajanaan ja Ystävänään. Mahdatko sinäkin tuntea lapsia, jotka eivät ole kuulleet hyvää uutista Jeesuksesta? Ehkä Jumala pyytää sinua kertomaan sen heille.

Mutta miten tämä englantilainen sairaanhoitaja päätyi kauaksi kotoaan, pimeään ja likaiseen ullakkohuoneeseen Pohjois-Afrikkaan? Miksi hän näki niin paljon vaivaa oppiakseen vaikeaa vierasta kieltä? Miten hänet johdatettiin paikkaan, jossa ihmiset eivät tienneet mitään todellisesta ja rakastavasta Jumalasta? Mennäänpä alkuun. Tule ensi kerralla mukaan, niin saat kuulla.

Kertauskysymykset

1 Oikein vai väärin? Kaikki Patrician talossa vierailleet ruokaa kerjäävät lapset olivat orpoja. (Väärin. Jotkut olivat orpoja, mutta toiset eivät.)

2 Minkä nimen lapset antoivat Patricialle? (Tabeeba-nimen.)

3 Kuka tietää aina, jos valehtelemme? (Jumala.)

4 Mitä vain Jeesus voi tehdä hyväksemme? (Pelastaa meidät synneistämme.)

5 Mitkä kaksi esinettä pojat varastivat Tabeeban talosta ensimmäisellä käynnillään? (Teelusikan ja saippuaa.)

6 Mitä poikien opettaja sanoi tekevänsä, jos pojat menisivät takaisin englantilaisen naisen talon? (Hän löisi heitä.)

7 Mikä oli kertomuksen lasten uskonto? (Islam eli muhamettilaisuus.)

8 Mikä on sen kirjan nimi, jossa puhutaan islamin jumalasta, Allahista? (Koraani.)

9 Yksi pojista jatkoi vierailujaan Patrician luona. Mikä hänen nimensä oli? (Hamid.)

10 Minkä kertomuksen Hamid kertoi, kun Patricia tuli vierailulle Hamidin perheen luo? (Kertomuksen kadonneesta lampaasta.)

Oppitunti 2
Nimeltä kutsuttu

Tavoite: Osoittaa, että meidän tulee vastata Jumalan kutsuun ja ottaa Jeesus vastaan Pelastajanamme.

Kertomus

Muistatko Hamidin ja muut pojat, jotka tulivat Tabeeban luo joka päivä syömään ja kuuntelemaan Raamatun kertomuksia? Muistatko, mitä nimi Tabeeba merkitsee?

Tabeeba, jonka oikea nimi oli Patricia, teki kovasti työtä oppiakseen vaikeaa arabian kieltä. Hän halusi kovasti oppia puhumaan sitä niin hyvin, että voisi kertoa sanoman Jeesuksesta tuon Pohjois-Afrikan maan ihmisille.

Miksi hän lähti niin kauas kotoaan?

Palataanpa ensimmäisen maailmansodan jälkeiseen aikaan.

Kuva 2-1 Ennenaikainen syntymä

”Miten hienot vaunut!” isä huudahti. ”Minä lähden lasten kanssa kävelylle sillä aikaa, kun sinä lepäät.”

Isoissa lastenvaunuissa oli riittävästi tilaa, niin että niihin mahtuivat yhtä aikaa sekä Farnham että pikkuinen Hazel. Isä lähti hyvin iloisena ensimmäistä kertaa työntämään lapsia vaunuissa.

St. Johnit olivat palanneet Englantiin vain muutama päivä aikaisemmin Etelä-Amerikasta, Brasiliasta, missä he olivat olleet lähetystyössä monia vuosia. Brasilian sisämaan epätasaisilla poluilla ei lastenvaunuja tunnettu. Lapset kuljetettiin muulien selässä, jos he eivät vielä jaksaneet kävellä itse. Niinpä isä ei ollut tottunut työntämään lastenvaunuja ulkona.

Äiti katseli, miten isä lähti liikkeelle pitkin jyrkkää rantatietä tässä merenrantakaupungissa. Isä kulki ajatuksiinsa syventyneenä. Jyrkän kukkulan päällä hän menetti vaunujen hallinnan. Ja silloin. Voi ei! Vaunut lähtivät kiitämään itsekseen alas jyrkkää rinnettä. Äiti huusi kauhusta ja isä lähti juoksemaan saadakseen vaunut kiinni. Hän ei kuitenkaan ehtinyt ajoissa. Vaunut kierähtivät kumoon ja lapset lennähtivät ruohikkoon!

Onneksi lapsille ei käynyt kuinkaan. Äiti-raukka kuitenkin järkyttyi tilanteesta niin pahasti, että perheeseen odotettu uusi vauva alkoi syntyä majapaikassa juuri tämän samaisen päivän iltana parisen viikkoa etuajassa. Niinpä 5. huhtikuuta 1919, kun ensimmäinen maailmansota oli juuri päättynyt, Patricia St. Johnin elämä alkoi. Jumala oli tämän uuden elämän jo suunnitellut ja tulisi johdattamaan Patrician moniin jännittäviin maihin eri puolille maailmaa.

Kuva 2-2 Kasvava perhe

Pian St. Johnin perhe muutti ensimmäiseen omaan kotiinsa Englannissa. Se sijaitsi Malvern Hillsin kukkulan rinteellä, kadulla, jota reunustivat graniitista rakennetut talot. Isoäidin ja isoäidin äidin talossa asui neljä sukupolvea saman katon alla. Nykyään enää harvat asuvat Englannissa sillä tavalla. Yleensä nuoret muuttavat omiin koteihinsa ja vanhemmat ihmiset jäävät yksin.

St. Johnin perhe kasvoi vielä kahdella uudella perheenjäsenellä. Nuorin veli John syntyi, kun Patricia oli viisivuotias. Tuohon aikaan lapsille ei kerrottu, että perheeseen odotetaan vauvaa. Sellaisista asioista ei ollut tapana puhua.

Patricia lähetettiin toisen isoäidin luo ja hänelle sanottiin: ”Kun palaat kotiin, sinua odottaa siellä uusi lelu.”

”Millainen lelu se on?” hän halusi tietää.

”No, se on elävä”, hänelle vastattiin.

Patricia pohti asiaa kovasti ja päätti, että sen täytyi olla koiranpentu. Sellainen lelu olisikin mukava saada. Hän odotti innokkaasti kotiin pääsyä.

Juna saapui asemalle. Patricia ja isoäiti lähtivät kävellen nousemaan rinnettä kohti kotikatua. Patricia käveli yhä nopeammin ajatellessaan uutta koiranpentua.

”Missä koiranpentu on?” hän huuteli rynnätessään sisään.

Mutta, mikä ilo siellä olikaan! Siellä ei ollut koiranpentua, vaan oikea, elävä pikkuveli. Patricia oli niin riemuissaan, että hän istahti portaille ja itki itkemistään – pelkästä onnesta!

Kun John tuli vanhemmaksi, hänestä tuli Patricialle läheinen ystävä ja leikkitoveri. John oli vielä aika pieni, kun hän jo leikki koulua Patrician kanssa. Ehkä Patricia jo tuolloin valmistautui niihin tehtäviin, joihin Jumala hänet myöhemmin johdatti. Jumala käyttää kaikkia kokemuksiamme valmistamaan meitä asioihin, joita hän haluaa meidän elämässämme tekevän. Oletko koskaan ajatellut, mitä Jumala haluaisi sinun tekevän elämälläsi?

Kuva 2-3 Malvern Hills on hauska paikka

St. Johnin perhe asui Malvern Hillsin kukkuloiden pohjoispäässä. Siellä oli kellotorni ja louhos, josta saatiin graniittia kaupungin moniin rakennuksiin. Talojen takana kohosivat vihreät rinteet, missä kaniinit ja lampaat söivät ruohoa kullankeltaisten piikkiherneiden keskellä. Tuohon aikaan vieraat saattoivat vuokrata aasin kuljettamaan heitä pitkin kiemurtelevia polkuja korkeimman kukkulan laelle asti. Sieltä saattoi nähdä kauas maaseudulle – toiselta puolelta Walesin vuorille asti ja toiselta Severn-joelle.

St. Johnin lapset nauttivat siitä, että saivat ottaa kiinni aaseja ja rat-

sastaa niillä, kun ne olivat laitumella. Patricia muisteli, että usein ratsastus päättyi lentoon aasin pään yli suoraan piikkihernepensaaseen!

Kun isä oli kotona, hänellä oli tapana viedä lapset pitkille kävelyretkille ja alas Severn-joelle uimaan. Jo hyvin pieninä he saattoivat kävellä kahdeksankin mailia kerrallaan (lähes 13 km). Tämäkin oli asia, jota Jumala käytti valmistaakseen lapsia niihin tehtäviin, joita hän oli osalle heistä suunnitellut tuleviksi vuosiksi. Heillä oli tapana vaellella kauas Malvern Hillsin kukkuloilla, tehdä nuotioita ja paistaa makkaraa. St. Johnin lapset löysivät kevään ensimmäiset kukat ja linnunpesät. Kukkuloiden eteläpuolen niityiltä he poimivat pieniä, vaaleita villinarsisseja. He pakkasivat ne huolellisesti ja lähettivät postissa lääkintälähetykselle Itä-Lontooseen. Siellä niitä jaettiin ihmisille, jotka asuivat kaupungissa ja harvoin näkivät eläviä kukkia.

Monissa lapsena kirjoittamissaan runoissa Patricia kertoo rakkaudestaan maaseutuun. Hän aloitti kirjoittamisen jo pikkutyttönä, ja siitä tuli tärkeä osa hänen palvelutehtäväänsä. *Kevät Malvernissa* on yksi hänen runoistaan.

”Kun Malvernin rinteitä suutelee kevät,
herättää kaiken elämään.
Vastasyntyneet karitsat hyppelevät
aamukasteisilla niityillä.
Arat narsissit hiljaa huokaavat,
tuulenhenkäys niitä koskettaa.
Toinen toisiinsa orvokit nojaavat
puiden juurella, metsän suojassa.”

Kuva 2-4 Erityisherkkuja ja joululahjoja

St. Johnin perheessä ei syöty herkkuja usein, koska lähetystyötä tekevän isän tulot olivat pienet. Mutta syntymäpäivänään jokainen lapsi sai lahjan lisäksi päättää, millaista jälkiruokaa sinä päivänä tarjottiin. Isän ja äidin hääpäivänä he menivät yhdessä rekkakuskien käyttämään kahvilaan, jota eräs uskovainen piti. He istuivat puisilla penkeillä pöydän ympärillä ja jokainen sai lasillisen limsaa ja kakkupalan oman valintansa mukaan. Se oli heille kuin taivas. He muistelivat sitä monta viikkoa jälkeenpäin!

St. Johnin perheellä oli tapana käydä lähiseudun pienessä kirkossa, jossa melkein kaikki muut ihmiset olivat vanhoja. Muita lapsia ei seurakunnassa käynyt, joten St. Johnin lapsia hemmoteltiin ja rakastettiin siellä kovasti. Eräällä mukavalla miehellä oli tapana järjestää heille yllätyksiä ja antaa heille joululahjaksi karkkipaketteja. Jokainen lapsi sai oman rasian, jossa oli ainakin viisi suklaapatukkaa! Se oli hirveän jännittävää. Joka joulu he pelkäsivät, että mies unohtaisi lahjat.

Kerran joulukuun alkupuolella lapset juttelivat asiasta ja päättivät lähettää nelivuotiaan Johnin tuon miehen luo muistuttamaan karkeista. Muut katselivat innokkaana oven raosta.

”Herra Price, hmm, ne suklaapatukat, jotka saimme teiltä viime vuonna, olivat hirveän hyviä”, John muistutti. Hänet oli harjoitettu hyvin tehtävää varten.

”Erinomaista, erinomaista”, mies sanoi.

Se oli ainoa vastaus, minkä he saivat. Mitä se tarkoitti? Oliko mies ymmärtänyt viestin? Lasten oli vain odotettava ja katsottava, mitä tapahtuisi. Lahjarasiat tulivat tuonakin vuonna asianmukaisesti ja ajallaan, jokaiselle oma rasia!

Kuva 2-5 Sunnuntai oli erilainen päivä

Sunnuntaiaamuna St. Johnin perhe lähti tapansa mukaan kirkkoon, mutta pikku-John jätettiin kotiin. Heillä oli sveitsiläinen kotiapulainen, au-pair, joka auttoi huolehtimaan isoäideistä. Hänen oli määrä tuoda John kirkkoon myöhemmin. Kun toiset olivat lähteneet, John sai kotiapulaisen aina suostutelluksi ottamaan mukaan valtavan, kirskuvilla pyörillä kulkevan elefantin. Toisilla lapsilla oli hauskaa, kun hiljaisen kirkon ovi avautui, ja John tuli pitkin keskikäytävää vetäen kirskuvaa elefanttia perässään. Kaikki lapset kääntyivät katsomaan.

Sunnuntait olivat erityisen onnellisia päiviä. Äidillä oli tapana lukea lapsille ääneen. Muistathan, ettei tuohon aikaan ollut televisioita eikä videoita. Radiot olivat kalliita, eikä korvalappustereoita tai vastaavia tunnettu. Muilla lapsilla saattoi olla sunnuntaisin tylsää, mutta St. Johnin perheessä äiti näki paljon vaivaa järjestääkseen perheelle mielenkiintoista tekemistä. Hän varasi sunnuntaiksi erityisiä leluja, esimerkiksi tavallista hienommat rakennuspalikat. Sunnuntai oli ainoa päivä viikossa, jolloin lapset saivat makeisia, ja silloinkin vain ruuan jälkeen. Voitko kuvitella? Mutta sekin oli jännittävää. Heillä oli myös pikkuruisia kirjainkeksejä, joista muodostettiin raamatunlause.

Ruokailun jälkeen koko perhe kokoontui pianon ympärille laulamaan perheen lempilauluja. On hyvä tehdä sunnuntaista erilainen kuin muut viikonpäivät. Se on päivä, jolloin erityisesti muistamme Jumalaa ja kaikkea, mitä hän on meille tehnyt. Se on myös päivä, jolloin voimme tehdä hyvää muille.

Kuva 2-6 Lähettiystäviä

Sunnuntaisin tehtiin myös ”lähetyskirjoja”, mikä oli jäänyt erityisesti Patrician mieleen. ”Lähetyskirjat” olivat leikekirjoja, joihin liimattiin postikortteja ja lehtileikkeitä. Äidillä oli aina varastossa paljon lähetystyöstä kertovia lehtisiä, lähettien kirjeitä ja kuvia. Heidän kodissaan asui usein lyhempiä ja pitempiä aikoja lähetystyöntekijöitä eri puolilta maailmaa. Ollessaan lähetyskentillä, he kirjoittivat sieltä mielenkiintoisia kirjeitä. Leikekirjat olivatkin todella kiinnostavia ja persoonallisia, sillä perheen ystäväpiiriin kuului monia lähettejä.

Lapsista oli hyvin hauskaa kuulla lähetystyöstä maailman eri maissa. Kun opit tietämään enemmän Jumalan työstä muissa maissa ja rukoi-

let työn puolesta, voit samalla saada selville, onko Jumalalla sinuakin varten lähetystyösuunnitelmia. Tämä oli myös tapa, jolla Jumala valmisti muutamia St. Johnin lapsista heidän elämäntehtäväänsä.

Kuva 2-7 Nimeltä kutsuttu

Eräänä iltana äiti oli lukenut lapsille pientä lähetystyöaiheista kirjaa, jonka nimi oli Pearl's Secret (Pearl-tytön salaisuus). Tässä kirjassa kerrottiin pienestä tytöstä, joka kuoli Kiinassa. Luultavasti hän oli lähettiperheen tytär. Häneltä jäi pieni muistikirja, johon hän oli merkinnyt vastaanottaneensa Jeesuksen elämäänsä tiettynä päivänä. Se alle oli kirjoitettu: "Jes. 43:1 'Näin sanoo Herra… - Älä pelkää. Minä olen lunastanut sinut. Minä olen sinut nimeltä kutsunut, sinä olet minun'."

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Äiti selitti lapsille hyvin selvästi, mitä tämä jae merkitsi. Patricia ei tiennyt, mitä lunastettu tarkoitti, mutta hän muisti hyvin, miten hän meni ylös makuuhuoneeseensa ja polvistui. Hän kertoi Jumalalle, että hänen nimensä oli Patricia St. John ja että jos Jumala todella nyt kutsui häntä, hän halusi tulla Jumalan luo ja kuulua hänelle.

Tuohon aikaan Patricia oli noin neljä- tai viisivuotias. Koska hän oli niin pieni, hän ei myöhemmin muistanut, miten se muutti hänen elämänsä – paitsi että koko maailma näytti paljon kauniimmalta kuin ennen. Seuraavana päivänä hän katseli salkoruusuja, jotka olivat paljon pitempiä kuin hän itse, ja ensi kertaa hän ajatteli, miten kauniita ne tosiaan olivat.

Patricia oli aina rakastanut luonnon kauneutta, erityisesti kukkia. Myöhemmin koulutyttönä hän kirjoitti runon *Alapuutarhan krookukset*.

"Jos keväällä krookuksen kukat
saa Jumala avautumaan,
keltaista, valkoista, purppuraa
– hän pystyy mihin vaan.
Jos Jumala tuon ihmeen
luo keskeltä jäisen maan,
saa aikaan ylösnousemuksen
– minä luotan Jumalaan."

Kuva 2-8 Lunastaja

Tiedätkö, että Isä Jumala tuntee sinutkin nimeltä? Hän kutsuu sinua juuri nyt. Hän kertoo sinulle, että vaikka olet tehnyt monia pahoja asioita, hänen Poikansa, Jeesus, on kuollut lunastaakseen sinut. Kun Jeesus kuoli ristillä, hän otti päälleen sen rangaistuksen, joka kuului sinulle ja minulle pahoista teoistamme. Hän kärsi sen puolestamme. Meidän ei tarvitse sitä enää kärsiä. Jos nyt ymmärrät tämän asian sydämessäsi, silloin Jumala kutsuu sinuakin luokseen. Mitä vastaat hänelle?

Haluatko tehdä niin kuin Patricia, polvistua hiljaa yksin ja puhua Jumalalle? Kerro Jumalalle, että haluat uskoa hänen Poikaansa Jeesukseen, joka kuoli sinunkin puolestasi ristillä. Sitten voit kertoa Jumalalle nimesi ja sanoa, että haluat tulla Jumalan luo ja kuulua hänelle. Jeesus lupaa olla kanssasi joka päivä tästä eteenpäin. Hänen kanssaan on turvallista elää ja kasvaa.

Lopetus

Kun Patricia nyt tiesi, että hän kuului Jumalalle, muuttuiko jokin? Millainen tyttö hänestä kasvoi? Ensi viikolla kerron lisää, mitä tapahtui, kun Patricia meni kouluun.

Opettajalle

Elämää Malvern Hillsin kukkuloilla ja ympäristössä kuvataan Patrician ensimmäisessä lastenkirjassa *Tanglewoodin salaisuus.*

Loistava kuvaus Jesaja 43:1:een ja Lunastajaan liittyen löytyy Patrician pienestä kirjasta *Friska my Friend* (Friska ystäväni – tätä kirjaa ei ole suomennettu).

Kertauskysymykset

1 Minkä kielen Patricia opetteli, että ihmiset ymmärtäisivät ilosanoman Jeesuksesta? (Arabian kielen.)

2 Palataan Patrician lapsuuteen. Missä maassa hän varttui? (Englannissa.)

3 Mitä Patrician veljen ja sisaren lastenvaunuille tapahtui? (Isä ei pystynyt hallitsemaan vaunuja ja vauvat lensivät ruohikolle.)

4 Patricia luuli perheen saavan uuden koiranpennun, mutta mikä olikaan oikea yllätys? (Pikkuveli John.)

5 Millä eläimillä lapset ratsastivat pelloilla? (Aaseilla.)

6 Minne perhe aina meni sunnuntaisin? (Kirkkoon.)

7 Millaisia leikekirjoja perhe askarteli sunnuntaisin? (Lähetysaiheisia kirjoja.)

8 Minkä ikäinen Patricia suunnilleen oli, kun hän kertoi Jeesukselle haluavansa kuulua hänelle? (Neljä- tai viisivuotias.)

9 Mistä tiedämme, että Jumala tietää meidän kaikkien nimet? (Jumala ilmoittaa sen Raamatussa.)

10 Mitä voit tehdä, jos ajattelet Jumalan kutsuvan sinua luokseen? (Kerro hänelle olevasi pahoillasi synneistäsi ja halustasi elää uutta elämää. *Tähän kysymykseen lapset saattavat vastata myös hieman eri sanoin.*)

Oppitunti 3
Jumalan koulussa

Tavoite: Opettaa, miten tärkeää on antaa Jumalan johtaa elämämme valinnoissa.

Kertomus

Tabeeba, Pohjois-Afrikassa työskentelevä sairaanhoitaja, kasvoi rakastavassa, uskovassa perheessä. Lähetystyöntekijänä toiminut isä oli usein ulkomailla. Patricia oppi häneltä paljon Jumalan työstä eri puolilla maailmaa. Samoin hän oppi lähetystyöstä onnellisina sunnuntaipäivinä tehdessään leikekirjoja. Aluksi hänen elämänsä oli aivan tavallista ja sitten…

Kuva 3-1 Pieni sveitsiläinen koulu

Viuuh…pieni kelkka liukui alas lumista mäenrinnettä, kun lämpimästi pukeutunut Patricia lähti pieneen kyläkouluun kylmänä talviaamuna. St. Johnin perheen vanhimmat lapset, Hazel ja Farnham, osasivat molemmat hiihtää ja menivät edellä. Usein kouluunlähtöaikaan oli hyvin pimeää, koska koulu alkoi seitsemältä aamulla! Patricia katseli mielellään kuutamoa aamutaivaalla. Hän näki sen valossa vuorten ja metsien kauneuden. Nyt hän ei ollut Malvernissa vaan Sveitsissä.

Niin kuin usein Patrician lapsuudessa, isä oli lähetysmatkoilla Etelä-Amerikassa, ja äiti jäi kotiin huolehtimaan lapsista.

Eräänä päivänä äidin vanhalta ystävältä Sveitsistä tuli kirje, jossa oli jännittävä ehdotus: ”Mitä, jos muuttaisit lasten kanssa tänne vuodeksi? Minulla on useita lomamajoja ja voisin vuokrata teille sellaisen.”

Niinpä perhe muutti Sveitsiin. Seitsenvuotias Patricia pääsi ensimmäistä kertaa kouluun. Malvernissa eräs naisopettaja oli käynyt St. Johnin perheen kodissa opettamassa heidän lapsiaan sekä muutamia naapurin lapsia. Silloin Patricia oli liian pieni koululaiseksi, niin että hän oli vain istunut pöydän alla. Kuitenkin Sveitsissä lasten piti oppia puhumaan ranskaa ja lisäksi paljon muutakin.

Kuva 3-2 Lomalla tehdään työtä

Se oli hauska koulu! Lapset eivät koskaan tienneet etukäteen, milloin olisi loma. He saattoivat mennä kouluun ihan tavallisesti ja sitten opettaja katsoi ikkunasta ulos ja sanoi: ”Nyt on hyvä perunannostoilma. Menkää kaikki kuukaudeksi kotiin nostamaan perunoita.”

Niin he lähtivät innoissaan. Toinen loma oli heinäntekoa varten, ja se kesti kuusi viikkoa. Kaikki koulun lapset menivät kotiin auttamaan perheitään ja tekemään eläimille heinää varastoon pitkää, purevaa talvea varten. St. Johnin perheellä ei ollut omia eläimiä, mutta he menivät auttamaan ystäviään.

Muista, että tämä kertomus kertoo ajasta vajaat sata vuotta sitten – koululomat Sveitsissä eivät olleet samanlaisia kuin nykyään!

Seuraavalla lomalla kerättiin polttopuita talvea varten. Puuta tarvittiin paljon, ja puut piti varastoida valmiiksi ennen lumentuloa. St. Johnin perheen mökissä valtavan suureen uuniin piti tunkea koko ajan lisää puita, että kaikki olisivat pysyneet lämpiminä. Tätä työtä lapset tekivät oman perheen hyväksi. Suuri puupino lähellä mökkiä peitettiin ja suojattiin ennen ensimmäisten lumisateiden tuloa. Lomalla tehtiin aina työtä – mutta se oli hauskaa! Aika Sveitsissä oli hienoa.

”Se oli elämäni ihanin vuosi”, Patricia totesi jälkikäteen.

Hän muisteli elämyksiä talvisessa kelkkamäessä ja lumoavaa appelsiinein ja piparkakkunallein koristeltua suurta joulupuuta jouluaaton jumalanpalveluksessa. Keväällä oli jännittävää löytää ensimmäiset, suloiset kevätkukat sulavan lumen alta.

Patricia oppi uusia kieliä, joita tulisi tarvitsemaan myöhemmin elämässään. Kuulet siitä lisää ensi kerralla. Jumala käyttää kaikkia elämämme tapahtumia kasvattaakseen meitä hänen tahtonsa mukaisiksi ihmisiksi. Erilaiset tilanteet myös opettavat meille niitä asioita, joita Jumala haluaa meidän elämässämme tekevän. Jumala kasvattaa sinuakin erilaisten tapahtumien kautta ja opettaa sinulle asioita, joita tarvitset myöhemmin. Oletko koskaan ajatellut sitä ja rukoillut Jumalan johdatusta elämääsi?

Kuva 3-3 Kouluseikkailuja

Tämän jännittävän vuoden jälkeen olisi saattanut tuntua aika tylsältä palata Englantiin ja Malverniin Clarendon koulun päiväjärjestykseen. Mutta Patricia onnistui aina keksimään jotain hauskaa. Hän rakasti seikkailuja, eikä pelännyt niitä koskaan elämänsä aikana.

Eräänä päivänä, kun hän oli noin 13-vuotias, hän kiipesi nelikerroksisen koulurakennuksen kattoikkunasta ulos ja kapusi katon harjalle istumaan ja lukemaan kirjaa!

Koulun ohi kulkenut vanha rouva ryntäsi sisään vapisten ja huutaen: ”Katolla on tyttö!”

Hämmästyneet opettajat tungeksivat ulos katsomaan ihmetellen, mitä heidän pitäisi tehdä.

Johtajatar sanoi rauhallisesti: ”Tule alas, Patricia.”

Patricia laittoi kirjan kiinni, liukui kattotiiliä pitkin alaspäin ja kiipesi ikkunasta sisään.

Kun hän sai nuhteita tämän hurjan tempauksen takia, hän vastasi: ”Mutta kukaan ei ole koskaan kieltänyt, ettei niin saa tehdä!”

Kuva 3-4 Lähetystyöntekijän sydän

Patricia ja hänen veljensä alkoivat pitää salaista kerhoa, joka kokoontui ullakolla. Jokainen jäsen nimettiin kuningas Arthurin *Pyöreän pöydän ritareiden* mukaan (englantilainen romaani). Jokainen sitoutui auttamaan apua tarvitsevia ihmisiä eri tavoin, mutta salaa. Myöhem-

min selvisi, että Patricia ja hänen veljensä olivat käyneet paikallisessa vuokratalossa katsomassa iäkkäitä ja yksinäisiä asukkaita. Lapset soittivat heille viulua, lauloivat hengellisiä lauluja ja veivät pieniä lahjoja. Patricia osasi viulun lisäksi soittaa myös harmonikkaa.

Koko elämänsä ajan Patricia rakasti pikkulapsia. Hän aloitti lapsityön perustamalla naapuruston lapsille ”autotallipyhäkoulun”. Jotkut lapsista olivat vielä lastenvaunuissa. Silloin, kuten myöhemminkin, lapset olivat erityinen ilonaihe Patricialle. Hän haaveili, että joskus hänelläkin olisi omia lapsia. Valitettavasti mies, jonka kanssa hän toivoi menevänsä naimisiin, sai surmansa sodassa. Vähitellen Patricia ymmärsi, ettei perheen perustaminen ollutkaan Jumalan tahto hänen kohdallaan.

Kuva 3-5 Työväen keskellä

Lähetystyöntekijän elämään valmistautumista olivat myös Patrician ja muiden nuorten vierailut kesäiltaisin humalakasvien poimijoiden leireihin. Nuoret soittivat, lauloivat ja kertoivat sanomaa Jeesuksesta. Kiireisen sadonkorjuupäivän päätteeksi työläiset mielellään istuivat perheineen kuuntelemaan laulua ja puheita.

Patrician ystäväpiiri oli nuoruudesta lähtien aika omituinen: koditтomia, romanilapsia, naapuruston vauvoja ja iäkkäitä invalideja. Et koskaan ole liian nuori palvelemaan Jeesusta. Jos pyydät Jeesukselta, hän osoittaa sinulle, millaisilla tavoilla sinä voit olla mukana Jeesuksen työssä. Ehkä voit auttaa vanhoja tai sairaita ihmisiä. Tai ehkä voit pyytää kavereitasi pyhäkouluun tai raamattukerhoon.

Kuva 3-6 Äidin lahja

Monia vuosia myöhemmin Patricia kuuli erikoisesta lahjasta, jonka hänen äitinsä oli antanut Jumalalle.

Tuohon aikaan varakkaat uskovat naiset järjestivät lähetystapaamisia kodeissaan. He kutsuivat jonkun lähetystyöntekijän kertomaan hengellisestä työstä ulkomailla. Sitten kuulijoita pyydettiin tukemaan lähetystyötä rukouksin ja rahalahjoituksin. Kokousten lopussa yleensä kaikki mukana olleet rouvat antoivat helminauhoja, sormuksia tai muita koruja lahjoiksi, jotka voitiin myydä lähetystyön hyväksi.

Rouva St. Johnilla ei ollut koskaan ylimääräistä rahaa, mutta hän oli aina aidosti kiinnostunut siitä, mitä Jumala teki eri puolilla maailmaa. Kerran hänet kutsuttiin tilaisuuteen, jossa eräs mies kertoi Japanissa tehtävästä työstä. Lopuksi varakkaat naiset veivät eteen lahjojaan. Patrician äiti istui paikallaan, koska hänellä ei ollut mitään annettavaa.

”Jospa minulla vain olisi jotakin arvokasta annettavaksi”, hän ajatteli murheissaan.

Yhtäkkiä oli kuin ääni hänen sisimmässään olisi kysynyt: ”Mikä on arvokkainta, mitä sinulla on?”

Hän vastasi: ”Kolme lastani” – muut lapset eivät vielä silloin olleet syntyneet.

Sitten hän nousi ylös ja sanoi hiljaa: ”Lupaan kolme lastani Jumalan työhön, jos Jumala haluaa heitä niin johdattaa.”

Se oli hämmästyttävä lupaus! Kun lähetystyöntekijät lähtivät tuohon aikaan ulkomaille, he eivät lähteneet vain lyhyeksi ajaksi, vaan yleensä koko elämänsä ajaksi. Nämä kolme lasta oli kaikki, mitä hänellä oli – muut lapset syntyivät vasta myöhemmin.

(Noista kolmesta lapsesta tulikin lähetystyöntekijöitä. Hazel, vanhin lapsista, toimi opettajana Beirutissa, Libanonissa. Myöhemmin hänestä tuli koulun rehtori. Farnhamista tuli johtava lääkäri pohjoisafrikkalaiseen sairaalaan. Patriciasta me tiedämmekin jo, mihin hän päätyi.)

Patricia sai tietää tästä äitinsä rukouksesta vasta paljon myöhemmin, mutta hänellä oli tapana usein puhua veljensä kanssa Jumalan palvelemisesta ulkomailla. He päättivät, että heistä tulee lähetystyöntekijöitä ja että he lähtevät työhön yhdessä. St. Johnien kotona vieraili paljon lähettejä. Jotkut kävivät vain lounaalla, toiset viipyivät pitempään. Kaikki he kertoivat jännittäviä tarinoita siitä, mitä merkitsi seurata Jumalan johdatusta elämässään.

Kuva 3-7 Meidän täytyy valita

Miten Jumala jatkoi Farnhamin ja Patrician valmistamista työhönsä ulkomailla? Heidän piti oppia tuntemaan ja rakastamaan Jeesusta sekä palvella häntä pienissä asioissa. Vieraassa maassa kaikki olisi erilaista. Siellä saattoi joutua kertomaan Jeesuksesta vieraalla kielellä ihmisille, jotka eivät ehkä edes halunneet tietää hänestä mitään.

Miten sinä olisit valmistautunut? Jumala johtaa jokaista omaansa eri tavalla. Kerro Jumalalle kaikista elämäsi valinnoista. Kysy, mitä hän haluaa sinun tekevän. Mitä aineita valitsisit koulussa? Minne menisit opiskelemaan? Jumala on kiinnostunut myös harrastuksistasi. Liitytkö partiolaisiin, käytkö pyhäkoulua vai otatko soittotunteja? Kaikki tämä on Jumalalle tärkeää. Meidän ystävämmekin ovat hänelle tärkeitä. Auttavatko ystävämme meitä kasvamaan uskossa vai johtavatko he meitä huonoille teille? Erityisen tärkeä valinta on se henkilö, jonka valitset myöhemmin aviopuolisoksesi. Muistathan puhua Jumalalle kaikista näistä asioista ja pyytää hänen johdatustaan niihin.

Kuva 3-8 Lontooseen opiskelemaan hoitotyötä

”Jos aion lähteä lähetystyöntekijäksi yhdessä Farnhamin kanssa, minun on valmistauduttava”, Patricia ajatteli.

Hän oli käynyt koulun Clarendossa ja Farnham oli jo lähtenyt lontoolaiseen sairaalaan opiskelemaan lähetyslääkäriksi. Ei mennyt kauan, kun Patricia seurasi häntä Lontooseen. Hän ei mennyt samaan,

vaan toiseen opetussairaalaan Lontoon keskustassa. Vuonna 1942 Patricia aloitti sairaanhoitajaopinnot.

Hänen opiskeluaikanaan riehui toinen maailmansota. Nämä molemmat sairaalat sijaitsivat alueilla, jotka joutuivat usein pommitusten kohteeksi. Ne olivat kovia ja surullisia aikoja, mutta Patrician kirjeet kotiin olivat täynnä huumoria ja kertomuksia potilaista. Pieneen runokirjaan talletetuissa runoissa näkyy, miten tämä sairaanhoitaja huolehti sekä nuorista, että vanhemmista potilaistaan. Tiedämme, että Patricia halusi kertoa uskostaan pelokkaille ja kärsiville ihmisille. Osa hänen koulutuksestaan tapahtui Lontoon laitakaupungilla sijaitsevalla osastolla, missä hänen ranskan- ja saksankielen taitoaan tarvittiin ulkomaalaisten haavoittuneiden hoidossa. Heidän joukossaan oli puolalaisia ja joitakin saksalaisia sotavankeja. Lapsuuden kokemuksista oli nyt hyötyä.

Lopetus

Patricia oli kaukana hiljaiselta Malvern Hillsin maaseudulta ja oman turvallisen, rohkaisevan perheensä keskeltä. Mutta hän oli ottanut askeleen Jumalan kanssa ja tehnyt valinnan, että halusi tulla lähetystyöntekijäksi.

Millaisia askeleita sinä voit ottaa Jumalan kanssa, jo tällä viikolla, ja millaisia valintoja tehdä, jotta Jumala voisi johtaa sinua suunnitelmansa mukaan? Tahdotko tehdä lujasti työtä vaikean kouluaineen kanssa, koska se voi olla myöhemmin tarpeen, kun Jumala johdattaa sinua eteenpäin suunnitelmassaan? Haluatko ehkä ruveta ystäväksi jollekin, joka on yksinäinen tai sairas? Pyydä Jumalaa näyttämään, mikä on sinun seuraava askeleesi Jumalan tahdon tiellä.

Opettajalle

Vuosia myöhemmin Patrician muistot Sveitsin ajalta olivat taustana jännittävässä lastenkirjassa *Lumen aarteet*. Oletko lukenut sen tai nähnyt kirjasta tehdyn elokuvan? Kirja on käännetty monille kielille, mm. kiinaksi ja arabiaksi.

Eräs nainen kirjoitti tanskalaisesta vankilasta ja kertoi, että hän oli lukenut *Lumen aarteet* ja löytänyt uskon Jeesukseen. Tuo kirja muutti hänen elämänsä täysin. Hänen naapurinsa viereisessä sellissä koki saman luettuaan kirjan. Molemmat odottivat iloiten vankilasta vapautumistaan. He olivat nyt uusia ihmisiä eläessään Jeesuksen kanssa.

Kertauskysymykset

1 Mihin maahan Patrician perhe meni asumaan vuodeksi? (Sveitsiin.)

2 Mitä kieltä he oppivat Sveitsissä? (Ranskaa.)

3 Miten Jumala käyttää kaikkia eri asioita, joita meille elämässämme tapahtuu? (Hän käyttää niitä muuttaakseen meitä ja auttaakseen meitä tekemään Jumalan tahdon mukaan.)

4 Miten voit saada selville, miten Jumala haluaa sinun palvelevan häntä? (Kysymällä Jumalalta.)

5 Mitä Patrician äiti lahjoitti Jumalalle lähetysaiheisessa kokoontumisessa? (Kolme lastaan.)

6 Montaako Patrician äidin lasta Jumala käytti lähetystyössä? (Kaikkia kolmea.)

7 Nimeä kaksi elämänaskelta tai valintaa, joista meidän kannattaa keskustella Jumalan kanssa. (Ainevalinnat koulussa, lisäopinnot, järjestöihin liittyminen, ystävät, aviopuoliso.)

8 Mihin ammattiin Patricia sai koulutuksen? (Sairaanhoitajaksi.)

9 Miten Patricia pystyi hyödyntämään ranskaa ja saksaa sairaalassa sodan aikana? (Kielitaito auttoi häntä hoitamaan ulkomaalaisia sotilaita.)

10 Patrician elämä jatkui niin, ettei hän enää toiminut sairaanhoitajana, vaan hän teki jotain muuta Jumalalle. Mitä se oli? (Hänestä tuli lähetystyöntekijä.)

Oppitunti 4

Jumalaa voi palvella kirjoittamalla

Tavoite: Osoittaa, että Jumala voi käyttää kaikkia lahjojamme.

Kertomus

Tabeeba eli Patricia St. John valmistautui lähetystyöhön toisen maailmansodan aikana harjoittelemalla Lontoossa sairaanhoitajan työtä.

Kuva 4-1 Kirjailija alkaa syntyä

Kirjoittaminen oli Patrician ilo koko hänen elämänsä ajan. Ensin hän kirjoitti vain runoja, jotka usein hävisivät pyykin mukana vaatteiden taskuissa. Hän oli kovin huolimaton ja unohteli runolappusia myös tyynynsä alle. Hänen äitinsä keräsi runot talteen ja kokosi ne tyttärelleen kauniiksi pieneksi kirjaksi.

”Tajusin silloin, että ehkä nillä oli jotakin arvoa.”

Patricia kertoi myöhemmin: ”Rakastin kirjoittamista. Raapustelin kaikenlaista omaksi ilokseni. 11-vuotiaana sairastuin kurkkumätään ja vietin kuusi viikkoa sairaalassa. Kirjoitin siellä ritarikertomuksen Keropäistä ja Kavaljeereista, jotka olivat satoja vuosia sitten käydyn Englannin kansalaissodan kaksi armeijakuntaa.”

Ollessaan sodan aikana Lontoossa Patricia kaipasi maaseudun kauneutta, erityisesti Malvern Hillsin kukkuloita. Tuon ajan runoissa kaipaus tulee usein esiin.

Trafalgarin aukiolla

”Trafalgarin aukiolla seisomassa hänet nään,
tuon pienen maalaistytön, lettipään.
Silmissänsä iltataivaan sinisyys
yhtyy katseen tähtivalon säteilyyn.
Hän ruokkii kyyhkysiä ilokseen,
ei haittaa ympärillään melu liikenteen.

Vain silmänräpäys – ja katu jaloissaan
on puhtaanvalkoisia orvokkeja tulvillaan.
Sinertävät kukkulat kohoavat maisemaan
ja niiden ääriviivat saa aamu-usva haihtumaan.
Pian takaa leijailevan pilvenhahtuvan
yksinäinen leivo alkaa laulunsa.

Vain silmänräpäys – ja vuodet katoaa.
Jään yksin seisomaan, oon kyynelistä sokea.”

Suoritettuaan sairaanhoitajan tutkinnon Patricia ei enää jatkanut opintojaan kätilökoulutuksessa, kuten oli tapana. Patrician apua kaivattiin muualla. Hänen isoäitinsä oli kotona hyvin sairaana ja tarvitsi

hoitajaa. Patriciaa ei tarvinnut houkutella tehtävään. Hän palasi mielellään kotiin. Noihin aikoihin hän alkoi todenteolla kirjoittaa.

Kuva 4-2 Iltalukemista

Patrician sairaanhoitajan tehtävät päättyivät pian. Hänestä tuli ”kouluäiti” Clarendon sisäoppilaitoksen nuorimmille oppilaille. Nämä olivat pääasiassa lähetystyöntekijäperheiden tyttäriä. Tuohon aikaan, jos vanhemmat työskentelivät ulkomailla, lapset jäivät asumaan sisäoppilaitokseen. Saattoi olla, etteivät he tavanneet toisiaan jopa neljään vuoteen.

Päivisin koulussa kaikki meni yleensä hyvin. Lapset touhusivat tehtävissään ja olivat iloisia. Mutta iltaisin ”kouluäiti” joutui usein lohduttelemaan vanhempiaan ikävöiviä, itkeviä lapsia. Patricia halusi tehdä nukkumaanmenoajasta mahdollisimman mukavan.

”Kun olette riisuneet päivävaatteet, tulkaa aamutakit päällä alas juomaan kaakaota ja syömään keksejä”, hänellä oli tapana kutsua tytöt omaan huoneeseensa yhteiseen iltahetkeen.

Kaikki tulivat alas nallekarhut kainalossaan ja istuivat kodikkaan takkatulen loisteeseen. He kuuntelivat, kun Patricia luki heille ääneen. Hänellä oli tapana lukea niin pitkään, että tytöt tulivat unisiksi. Sellaisen illan jälkeen ei ketään enää itkettänyt. Oli kuitenkin hyvin vaikeaa löytää hyvää ja samalla iloista luettavaa lapsille. Tuohon aikaan kristilliset kirjat kertoivat yleensä slummien lapsista tai lapsista, jotka olivat kuolemaisillaan vakaviin sairauksiin. Nykyäänkin me saatamme ennen nukkumaanmenoa lukea kirjoja tai katsella elokuvia, jotka ovat pelottavia tai surullisia. Iltalukemiseksi on hyvä valita kirjoja, jotka rauhoittavat ja joista tulee iloinen ja turvallinen mieli. Voit kysyä neuvoa opettajalta, pyhäkoulun/kerhon vetäjältä tai kirjastonhoitajalta iltalukemisen suhteen.

Kirjat, joita Patrician täytyi lukea pikkutytöilleen, eivät olleet ollenkaan hauskoja. Niinpä hän päätti kirjoittaa itse kirjan.

Hän alkoi kirjoittaa kirjaa *Tanglewoodin salaisuus*. Se kertoi Malvernista ja tutuista paikoista, joita hän oli rakastanut lapsuudessaan. Patricia ajatteli, että kaikkein eniten tyttöjä lohduttaisi Hyvään Paimeneen perustuva kertomus. Pikkutyttönä Malvernissa Patricia oli itse ollut paimenen apulaisena. Raamatun Hyvä Paimen -kertomuksessa lampaan ei tarvitse tehdä mitään. Se vain määkii, ja Hyvä Paimen tekee kaiken muun – etsii sen, pelastaa ja kantaa hellästi kotiin. Lammas oli vain yksi lammas sadasta, ei mitenkään erityisen tärkeä. Pikkutytöistä tuntui juuri samalta. Heitä oli kolmekymmentä. Ei kukaan heistä voinut olla toista tärkeämpi, he ajattelivat.

”Miten voisin osoittaa heille, että jokainen heistä on äärettömän tärkeä ja kallisarvoinen Hyvälle Paimenelle?” mietti Patricia.

Tanglewoodin salaisuus -kirjassa on yksi surullinen kohtaus, kun Terry, romanipoika, kuolee. Ainakin tapahtuma näyttää surulliselta. Tieten-

kin se oli surullista Terryn äidille ja ystäville, mutta Terrylle, joka uskoi Jeesukseen, kuoleminen merkitsi jotakin paljon parempaa. Hän sai jättää sairaan ruumiinsa ja todellinen Terry eli onnellisena taivaassa Jumalan kanssa. Tapahtuma oli muisto Patrician sairaalatyön ajalta, jolloin hän ensimmäistä kertaa hoiti kuolevaa pikkupoikaa. Patricia oli kertonut pojalle Hyvästä Paimenesta, ja kertomus oli lohduttanut heitä molempia. Tunnetko sinä kertomuksen Hyvästä Paimenesta? Onko hän jo löytänyt sinut?

Kuva 4-3 Voittoisa kertomus

Tanglewoodin salaisuus olisi saattanut jäädä käsinkirjoitetuksi pieneksi muistivihoksi, jos Patrician vanhempi sisar, Hazel, ei olisi ollut niin itsepintainen. Hazel oli nähnyt kristillisten lastenkirjojen julkaisijoiden järjestämän kertomuskilpailun, joka oli tarkoitettu uusille kirjoittajille. Hän ehdotti, että *Tanglewoodin salaisuus* lähetettäisiin kilpailuun, mutta Patricia ei halunnut. Hän ei ollut lainkaan innostunut asiasta. Päivät ja viikot kuluivat eikä kertomusta lähetetty. Mutta Hazel oli ehdottoman päättäväinen.

”Hän suunnilleen telkesi minut makuuhuoneeseen kirjoittamaan”, vastahakoinen kirjailija muisteli jälkeenpäin.

Kertomus lähti matkaan viimeisenä mahdollisena postituspäivänä. Entä miten kävi? *Tanglewoodin salaisuus* voitti kilpailun! Se painettiin, ja siitä tuli myyntimenestys. Kirja oli Patrician ensimmäinen. Myöhemmin hän kirjoitti monia muita kristillisiä lastenkirjoja, joista kaikista tuli hyvin suosittuja. Näiden kirjojen kautta Jumala on johdattanut monia lapsia ja aikuisia Jeesuksen luo!

Kuva 4-4 Kirjoittamista Jumalan kunniaksi

Myöhemmin Clarendon sisäoppilaitos muutti Pohjois-Walesiin. Siellä oloaikanaan Patricia sai idean koko perheen kirjaan *Sateenkaaripuutarha*. Eräänä päivänä Patricia kiipesi kukkuloille Llanrwstin lähettyvillä, missä joki liittää kaksi järveä toisiinsa. Hän löysi eräästä onkalosta majan, joka näytti siltä, kuin joku olisi asunut siellä. Siitä kehkeytyi kertomuksen juoni. Kerran Patricia oli auttanut varkaan kiinniottamisessa, ja sekin tapahtuma pääsi mukaan kertomukseen.

Pidätkö sinä kirjoittamisesta? Ehkä olet saanut Jumalalta lahjan kirjoittaa. Kirjoittamallakin voit palvella Jumalaa monin tavoin.

Voisitko ajatella kirjoittavasi kirjeen tai sähköpostin jollekulle sukulaiselle, vaikkapa serkulle, tai ystävällesi? Voisit siinä kertoa, miten tutustuit Jeesukseen ja millainen mahtava Pelastaja hän on. Sinun kirjoittamasi teksti voisi olla ensimmäinen lenkki ketjussa, joka tuo ystäväsi Jeesuksen luo.

Entä uskaltaisitko mainita kouluaineessasi jotain uskostasi Jeesukseen? Tällä tavalla ainakin opettaja saisi tietää sinun uskovan Jeesukseen.

Jos kirjoitat runoja, voisit ehkä kirjoittaa pienen runon rohkaisuksi vaikkapa lähetystyöntekijälle, jollekin sairaalle tai vanhukselle.

Kuva 4-5 Viimeinkin Pohjois-Afrikkaan

Noin vuoden kuluttua, vuonna 1949, Patricia lähti Pohjois-Afrikkaan auttamaan veljeään. Veli toimi englantilaisen lähetyssairaalan johtajana. Tässä uudessa elämänvaiheessa Patricia eli kirjoittamisesta saamillaan varoilla. Vuoden ajan hän työskenteli sairaalassa ja alkoi samalla opiskella vaikeaa arabian kieltä.

Kaupunki, jossa Patrician työpaikka sijaitsi, oli todella kaunis paikka. Koko kaupunki valkoisine taloineen sijaitsi korkean kallion päällä. Patrician makuuhuoneeseen tulvi auringonpaistetta, ja kaikkialla kasvoi appelsiinipuita. Se sykähdytti Patriciaa. Työpaikalla sairaalassa ei kuitenkaan ollut kaunista. Tuohon aikaan ihmiset elivät hyvin köyhissä oloissa. Monet kärsivät nälän aiheuttamista sairauksista ja olivat nälkäkuoleman partaalla. Ihmisten asunnot olivat kurjia eikä rahaa juuri ollut.

Koska kyseessä oli lähetyssairaala, aina varattiin aikaa kertoa potilaille ja heidän sukulaisilleen, miksi nämä englantilaiset lääkärit ja sairaanhoitajat olivat lähteneet omasta maastaan, menneet ”kaikkialle maailmaan” julistamaan evankeliumia – ilosanomaa (Mark. 16:15).

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Lähetyssairaalassa oli monia, monia ihmisiä, jotka eivät olleet kuulleet Jeesuksesta. He eivät tienneet, että Jeesus, Jumalan ainoa Poika, oli tullut maan päälle näyttämään heille tien Jumalan – maailman Luojan – luo. He eivät olleet kuulleet, miten Jeesus oli kuollut kärsiäkseen rangaistuksen heidän synneistään. Tämä on evankeliumi, se hyvä uutinen, jota kristityt lääkärit ja hoitajat sairaalassa kertoivat. Useimmat potilaista olivat muslimeja. He uskoivat kyllä, että Jeesus oli suuri profeetta, mutta he eivät uskoneet kaikkein tärkeintä asiaa. He eivät uskoneet, että Jeesus on Jumalan Poika. He eivät uskoneet, että Jeesus rakastaa heitäkin ja on tullut kaikkien ihmisten Pelastajaksi. Ihmisten oli vaikea uskoa tätä, koska heidän uskonnolliset opettajansa olivat opettaneet toisin.

Kuva 4-6 Kutsu vuoristokaupunkeihin ja kyliin

Sairaalassa oli hoidettavana poika, jolla oli jalassaan vakava luusairaus, luuydintulehdus (osteomyeliitti). Pojan kääntyminen kristityksi oli sairaalassa suuri tapaus.

Pojalla oli kääntymisensä jälkeen tapana kysyä: ”Miksi meidän on tultava koko pitkä matka alas vuorilta kuullaksemme hyvää sanomaa Jeesuksesta?”

Hän asui vuorilla pienessä, eristetyssä kylässä, jossa ei ollut lääkäreitä eikä sairaanhoitajia. Vain hyvin harvoja länsimaisia ihmisiä asui sillä seudulla. Kylien muslimiasukkaat eivät katsoneet suopeasti sitä, että kristittyjä muuttaisi heidän keskuuteensa.

Mutta Patricia mietti: ”Pitäisikö minun lähteä tämän pojan mukana hänen kotikyläänsä sitten, kun poika alkaa voida paremmin ja hänet lähetetään sairaalasta kotiin? Ehkä siellä avautuisi mahdollisuus kertoa ihmisille totuus Jeesuksesta.”

Islamin uskonto opettaa monissa asioissa osan totuudesta, esimerkiksi Jeesuksesta kerrotaan, että hän oli Jumalan lähettämä profeetta. Mutta sitä ei opeteta, että hän on enemmän kuin profeetta, Jeesus on Jumalan Poika. On aina tärkeää tietää koko totuus, sillä vain osan tietäminen saattaa olla vaarallista. Kuvittele, että on pimeä ilta ja kotisi on kolmannessa kerroksessa. Talossa on syttynyt tulipalo. Minä käsken sinua hyppäämään ikkunasta, koska palomiehet ovat ikkunan alla ja ottavat sinut kiinni. Mutta minä en kerro sinulle kaikkea. En kerro, minkä ikkunan alla he ovat, ja sinä hyppäät väärästä ikkunasta! Sinä kuolisit. Puolitotuus ei auttaisi sinua ollenkaan tuossa tilanteessa.

Kuva 4-7 Jumalan erityinen kutsu

Sairaalassa kristityksi tulleen pojan vointi parani. Patricia ja hänen veljensä Farnham lähtivät viemään poikaa autolla vuoristossa sijaitsevaan kotiinsa. He lähtivät liikkeelle hyvin aikaisin aamulla, koska keskipäivällä olisi liian kuuma. Matkalla he pysähtyivät tien viereen syömään eväitä aamupalaksi. Lähetystyöntekijät ottivat esille myös Raamattunsa, niin kuin heillä aamuisin oli aina tapana tehdä. He aloittivat päivän lukemalla Raamattua ja rukoilemalla. Meidänkin on tärkeää viettää aikaa Jumalan kanssa heti aamulla. Kuuntele, mitä Jumala haluaa sanoa sinulle Raamatun kautta, ja puhu sitten Jumalalle tulevan päivän asioista rukouksessa.

Viime aikoina Tabeeba oli alkanut lukea Hesekielin kirjaa aamuisin. Tuona päivänä hän oli tullut lukuun, jossa sanotaan: ”Minun lampaani harhailevat pitkin vuoria, pitkin korkeita kukkuloita, ne ovat hajaantuneet joka puolelle maata, eikä kukaan kaipaa eikä etsi niitä (Hes. 34:6).

Lue jae Raamatustasi tai anna lapsen tai avustajan lukea se.

Patricia pysähtyi ja luki uudelleen viimeisen lauseen. Lampaat ovat hajallaan ”eikä kukaan kaipaa eikä etsi niitä!”

Kohottaessaan katseensa Patricia näki silmänkantamattomiin kukkuloita, laaksoja ja pikkukyliä. Yhtäkkiä hänestä tuntui, että Jeesus puhui juuri hänelle tuon jakeen kautta. Hän vain tiesi, että hänen on tultava tähän kaupunkiin asumaan. He olivat Farnhamin kanssa keskustelleet asiasta jo aiemmin. He tiesivät, ettei kukaan koskaan ollut kertonut siellä ihmisille Jeesuksesta. Nuo ihmiset olivat juuri niin kuin kadonneet lampaat vaeltelemassa vuorilla. Jumala halusi, että joku menee etsimään heitä ja vie heille evankeliumin sanoman.

Vietyään pojan kotiin äitinsä luo Farnham ja Patricia palasivat sairaalaan. Kaupunkiin palattuaan Patricia tuli yhä vakuuttuneemmaksi siitä, että hänen pitäisi mennä asumaan ja tekemään työtä tuohon pieneen vuoristokaupunkiin. Ongelma oli siinä, että hän auttoi Farn-

hamia kotitöissä ja työskenteli sairaalassa hoitajana. Täälläkin häntä tarvittiin. Jumala kuitenkin toteutti suunnitelmaansa. Ennen pitkää Farnham meni kihloihin ja naimisiin. Nyt hän ei enää tarvinnut sisarensa apua kotitöissä. Myös sairaalaan saatiin uusi lähetystyöntekijä-sairaanhoitaja. Patricia oli vapaa lähtemään.

Eräs toinen lähetystyöntekijä oli vuoden ajan opettanut Patricialle arabiaa. Tosin kielen opiskeluun jäi vain vähän aikaa pitkän, rankan työpäivän jälkeen. Patricia osasi kuitenkin arabiaa riittävästi, jotta pystyi lähtemään pieneen vuoristokaupunkiin. Siellä hän asui viisi kokonaista vuotta, joskus aivan yksin.

Kuva 4-8 Hyväksytäänkö Patricia?

Espanjalaiset hallitsivat tuohon aikaan tuota muurin ympäröimää pikkukaupunkia. Heidän siirtokuntansa oli perustettu kaupungin lähelle. Kaupungissa asui hyvin harvoja eurooppalaisia, vain muutama paikallisen miehen kanssa naimisiin mennyt espanjalaisnainen. Patricia oli ensimmäinen englantilainen muurin sisäpuolella. Kaikki kaupunkilaiset olivat muslimeja. Miten he suhtautuisivat tähän vieraaseen? Antaisivatko he tämän englantilaisen kristityn sairaanhoitajan tulla asumaan keskuuteensa? Löytäisikö Patricia itselleen asunnon? Olisiko hän tervetullut kaupunkiin? Olisivatko ihmiset hänelle ystävällisiä? Kuuntelisivatko he sanomaa Jeesuksesta? Mitä luulet, miltä sinusta olisi tuntunut tuossa tilanteessa? Ensi kerralla saat kuulla lisää.

Lopetus

Lastenmissio on tehnyt lapsille sopivia traktaatteja. Niitä voi tilata Lastenmission toimistosta www.lastenmissio.fi.

Oletko pyytänyt Jumalalta apua ja hyviä tilanteita? Yksi apuväline voisi olla myös traktaatti, jonka avulla voit herättää ihmisten mielenkiinnon. Pyydä minulta sellainen, jos olet kiinnostunut kokeilemaan.

Opettajalle

Jotkut Patrician kirjoista ovat myös saatavana dvd-muodossa. Niitä on käännetty yli 26 kielelle. *Lumen aarteet* -kirjaa on luettu venäjäksi viikottaisessa lastenohjelmassa, jota lähetetään Monte Carlon radioasemalta Venäjälle. Patricia ei kirjoittanut ainoastaan lapsille, jotkut kirjoitukset on suunnattu nuorille ja muutama elämäkerta on kirjoitettu aikuisia silmällä pitäen.

Kerhon tai pyhäkoulun päätteeksi voit antaa lapsille jonkun kirjoitustehtävistä, jotka mainittiin kuvan 4-4 kohdalla. Lapset voivat työskennellä pareittain (vanhempi lapsi ja nuorempi lapsi yhdessä, esimerkiksi). Varaa tarpeeksi paperia, kyniä, kortteja, kirjekuoria ja tarvittaessa myös postimerkkejä.

Kertauskysymykset

1 Mitä Patricia harrasti ja teki hyvin mielellään? (Kirjoitti.)

2 Mikä oli Patrician työ Clarendonin koulussa? (Hän oli äitinä pienimmille tytöille.)

3 Miten hän yritti tehdä nukkumaanmenosta mukavampaa? (Hän tarjosi kaakaota ja keksejä ja luki tytöille kertomuksia.)

4 Mitä Jeesuksen nimeä kertomuksessa käytetään kuvaamaan sitä, miten jokainen meistä on tärkeä Jeesukselle? (Hyvä Paimen.)

5 Mikä on Patrician ensimmäiseksi painetun kirjan nimi? (Tanglewoodin salaisuus.)

6 Mitä ilosanomaa potilaille kerrottiin lähetyssairaalassa? (Ilosanomaa Jeesuksesta, joka kuoli ja kantoi syntien rangaistuksen.)

7 Mitä Patricia ja hänen veljensä tekivät yhden pojan hyväksi, kun tämä pääsi pois sairaalasta? (He kuljettivat pojan autolla tämän kotikylään.)

8 Mikä eläin muistutti Patriciaa siitä, miten ihmiset ovat eksyksissä ilman Jeesusta? (Lammas.)

9 Miksei Patrician veli enää tarvinnut Patrician apua kotitöissä? (Hän meni naimisiin.)

10 Patricia muutti asumaan uuteen vuoristokylään. Mikä oli siellä asuvien uskonto? (Islam eli muhamettilaisuus.)

Oppitunti 5

Naiset ja tytöt saavat kuulla evankeliumin

Tavoite: Opettaa, että Jumala on aina valmis auttamaan meitä ongelmissa.

Kertomus

Mihin Tabeeba jäikään viime kerralla? Hän oli ainoa englantilainen asukas pienessä pohjoisafrikkalaisessa vuoristokaupungissa. Miltä hänestä tuntui jättää kristillinen sairaala ja muuttaa paikkaan, jossa yksikään kristitty ei aikaisemmin ollut asunut?

Patricia asui kaupungissa, jossa kaikki ihmiset uskoivat, että Jeesus oli vain profeetta, eikä ikuisesti elävä Jumalan Poika. Tabeeba halusi kertoa evankeliumin koko totuuden heille, mutta kuuntelisiko kukaan häntä? Ja jos kuuntelisi, uskoisiko kukaan?

Kuva 5-1 Katupoikien opettaja

Aluksi ainoat ihmiset, jotka puhuivat Tabeeballe tai kävivät hänen pienessä kodissaan kalatorin laidalla, olivat paljasjalkaiset, ryysyiset pojat, joista kuulimme kertomuksemme alussa. Nämä pojat tulivat hakemaan ruokaa ja suojaa. He käyttivät päivänsä kerjäämiseen ja pieniin ruokapalkalla tehtäviin töihin. Kun tuli pimeä, he ilmaantuivat Patrician kodin kynnykselle. Hän valmisti heille hyvin yksinkertaista ruokaa, koska hänellä oli vain vähän rahaa, eikä hän tuntenut maan ruoanvalmistustapoja. Tavallisesti pojat saivat syödäkseen papupataa ja leipää tai oliiveja. Mitä ruoka sitten olikin, he söivät sen aina innolla. Patricia puhui heille kangertelevalla arabian kielellä ja opetti heille yksinkertaisia raamatunkertomuksia. Pian heistä tuli oikein hyviä ystäviä.

Mutta Patricia halusi kertoa muillekin evankeliumin sanomaa. Hän halusi kaikkien tietävän, että Jeesus voi pelastaa heidät rangaistukselta, jonka he pahoista teoistaan olivat ansainneet. Miten se onnistuisi? Miehet eivät kuuntelisi naisen opetusta, mutta naiset ja tytöt saisivat puhua hänen kanssaan. Koska Tabeeba oli sairaanhoitaja, hänellä olisi työnsä takia erityismahdollisuuksia keskustella ihmisten kanssa.

Kesti kuitenkin kauan ennen kuin Patricia pystyi aloittamaan hoitotyön. Hän toivoi, että pääsisi sen avulla menemään lähiympäristön koteihin ja puhumaan naisten kanssa. Eräs espanjalainen lääkäri kävi kaupungissa kaksi tai kolme kertaa viikossa ja hoiti potilaita ilmaiseksi. Useimmat miehet eivät antaneet vaimojensa mennä vieraan miehen tutkittavaksi, ja siksi nämä naiset eivät saaneet minkäänlaista lääkärin hoitoa.

Joskus sinullekin voi käydä kuten Patricialle, että joudut pitkään

odottamaan hyvää tilaisuutta kertoa ystävällesi Jeesuksesta. Odota kärsivällisesti. Jumala kyllä osoittaa sinulle, milloin on sopiva hetki puhua.

Kuva 5-2 Hoitotyötä ja seitsemännen päivän juhla

Eräänä päivänä pieni tyttö tuli ovelle ja sanoi: ”Zohra pyysi hakemaan sinut.”

Patricia lähti heti tytön matkaan. Perillä hän huomasi, että talossa oli ”seitsemännen päivän juhla”. Sitä vietettiin seitsemän päivää vauvan syntymän jälkeen.

Kaikki olivat syömässä. Lammas oli teurastettu ja leipä leivottu. Ne olivat valtavat pidot. Perheen vauva oli sairastunut ja lakannut syömästä. Niinpä vieraita oli pyydetty tulemaan nopeasti, sillä oli tärkeää ehtiä viettää juhlat vauvan syntymän kunniaksi ennen kuin vauva kuolisi. Vieraita oli tullut paljon ja he olivat valmistautuneet juhlimaan kunnolla. Mutta äiti halusi epätoivoisesti poikavauvan jäävän henkiin, siksi hän oli lähettänyt palvelustytön hakemaan Tabeebaa, englantilaista sairaanhoitajaa. Tabeeba tuli heti.

Kun Patricia tuli täyteen ahdettuun huoneeseen, hän näki vauvan makaavan kuolemaisillaan äitinsä sylissä. Ikkunaton huone oli täynnä kuumaa öljynkatkua ja höyryä. Kymmenet naiset lörpöttelivät äänekkäästi keskenään. Vauva haukkoi henkeään, mutta hän ei ollut kuolemaisillaan keuhkokuumeeseen, kuten Patricia oli luullut. Vauva oli ollut liian heikko jaksaakseen imeä, ja niin hänen elimistönsä oli kuivunut. Vauva oli kuolemaisillaan janoon.

Tabeeba teki läsnäolijoiden mielestä jotakin hyvin omituista. Hän otti lusikan ja kupin ja kiehautti ne kattilassa varmistuakseen, että ne olivat täysin puhtaat. Sitten hän alkoi syöttää vauvalle lusikalla sen oman äidin maitoa kupista. Koko perhe katsoi ympärillä hämmästyneenä. Patricia rukoili hoitaessaan vauvaa. Hän rukoili vauvan puolesta, äidin puolesta ja koko perheen puolesta. Ennen kuin hän lähti, hän näytti äidille, miten tämä voi jatkaa vauvan syöttämistä lusikalla, kunnes lapsi jaksaisi imeä maitoa itse.

Se oli yksinkertainen hoitokeino, mutta perheen mielestä se näytti ihmeeltä. Jumala auttoi Tabeebaa käyttämään sairaanhoitajan taitojaan ihmisten auttamisessa. Tämä avasi hyviä tilaisuuksia myös hengelliseen työhön naisten parissa.

Kuva 5-3 Pyykinpesua

Tabeeba alkoi pitää päivittäistä klinikkavastaanottoa iltapäivisin pienessä kodissaan. Hän pystyi hädin tuskin hoitamaan kaikki apua tarvitsevat. Tuolloin hän oli iloinen siitä, ettei ollut opiskellut kätilöksi, eikä hänen sen vuoksi tarvinnut olla mukana synnytyksissä. Jos hän olisi tehnyt myös kätilön työtä, kaikki hänen aikansa olisi mennyt hoitotyöhön. Silloin hänelle ei olisi jäänyt ollenkaan aikaa kertoa

Jeesuksesta naisille, katupojille ja nuorille tytöille. Hän oli tullut auttamaan heitä, mutta hänen ensisijainen kutsumuksensa oli kertoa kadonneille lampaille Hyvästä Paimenesta, joka etsii heitä.

Kerjäläistytöt tulivat aamuisin ”kouluun”. Patricia piti tätä koulua erään avustajan kanssa. He opettivat tyttöjä neulomaan ja ompelemaan.

Tytöt olivat kauhean köyhiä. Yksi heistä kerjäsi aamuisin kalatorilla sardiineja. Hän tuli Tabeeban luo vasta kerjättyään tarpeeksi. Saamansa sardiinit hän kiinnitti mekkoonsa ja niitä piti olla neljä riviä. Yönsä tyttö nukkui yhdessä perheen vuohen kanssa. Hän haisi todella kamalalta!

Sodea oli tytöistä pienin ja hän ryntäsi aina suoraan Tabeeban syliin.

Eräänä päivänä Patricia sanoi Mfuddlalle, Sodean sisarelle: ”Voisitko pestä Sodean mekon, Mfuddla? Annan sinulle palan saippuaa.”

Mfuddla piti ideaa loistavana ja ryntäsi kotiin. Oli hyvin kylmä, sateinen päivä. Noin puolen tunnin kuluttua hän tuli takaisin mukanaan pikkusiskonsa, jolla oli yllään läpimärkä mekko.

”Miksi ihmeessä sinä puit mekon märkänä hänen päälleen?” Tabeeba huudahti.

”No, luuletko sinä, että hänellä on toinenkin mekko?” kuului närkästynyt vastaus.

Näytti siltä, että Mfuddla oli pannut sisarensa pesuämpäriin ja pessyt mekon hänen päällään! Sitten he olivat tulleet takaisin nopeasti näyttämään mekkoa ennen kuin se likaantuisi uudestaan. Kylmästä vapiseva pikkutyttö puettiin Tabeeban vanhaan mekkoon ja Farnhamin entiseen pyjaman takkiin. Kaikkien mielestä se oli viimeistä muotia Pariisista!

Kuva 5-4 Mekaaninen hiiri

Ystävät, jotka tiesivät Tabeeban työstä, keräsivät Englannissa käyttökelpoista tavaraa, kuten lastenvaatteita ja koulutarvikkeita ja lähettivät ne Patricialle. Joskus heidän lähetyksissään oli pieniä leluja. Kaikki mahdollinen saattoi olla tarpeen Pohjois-Afrikassa. Ehkäpä sinäkin voisit kerätä jotain hyödyllistä lähetystyön hyväksi ja lähettää ne jollekin lähetystyöntekijälle. Kirjoita kuitenkin ensin lähetille ja kysy, mitä hän tarvitsee.

Eräänä päivänä tyttöjen aamutuntien aikana Tabeeba ajatteli, että olisi hauskaa päästää ystävien Englannista lähettämä mekaaninen hiiri liikkeelle. Hän veti sen vieterin. Ja juuri kun tytöt olivat lopettamassa kutomistaan, pikkuinen hiiri lähti juoksemaan pitkin lattiaa. He huusivat ja kirkuivat! Ensiksi he luulivat sitä oikeaksi hiireksi ja hyppäsivät patjoille.

Jonkin ajan kuluttua he tajusivat, ettei se ollut oikea hiiri, mutta he vain halusivat nähdä sen juoksevan.

”Vedä se uudelleen!” he kiljuivat ja hyppivät patjoilla.

Leikki loppui vasta kun tyttöjen piti lähteä kotiin.

Kuva 5-5 Naiset opiskelevat Raamattua

Jotkut naiset alkoivat käydä raamattupiirissä Tabeeban luona. Tavallisesti heitä tuli vain muutamia, mutta eräänä iltapäivänä Tabeeban koti oli aivan täynnä. Koskaan heitä ei ollut tullut niin paljon! Tabeeba oli innoissaan, vaikka he kaikki tulivatkin eri aikaan (heitä ei koskaan saanut tulemaan yhtä aikaa). Hän saarnasi horjuvalla arabian kielellään aina uudestaan ja uudestaan sitä mukaa, kuin uusia kuulijoita saapui. Lopulta Tabeeba sanoi, että olisi aika juoda teetä. Sen jälkeen hän odotti pitkään, että naiset lähtisivät kotiin, mutta he vain istuivat paikoillaan.

Hetken päästä joku sanoi: ”Me tulimme katsomaan hiirtä.”

Hiiri! Ahaa! Sen vuoksi heitä oli niin paljon sinä päivänä! Siitä lähtien he tulivat jatkuvasti. Joskus Tabeeban luona oli jopa seitsemän tilaisuutta iltapäivän aikana. Naiset tulivat aina sen jälkeen, kun olivat laittaneet miehilleen lounaan kotona. Iltapäivällä heillä oli vapaata. Tapaamisten kelloaikoja ei koskaan sovittu, sillä ajasta ei kenelläkään ollut mitään käsitystä. Se varmasti johtui siitä, että koko kaupungissa ainoastaan Tabeeballa oli kello.

Kuva 5-6 Lammas löytyy

Ensimmäinen tuossa kaupungissa uskoon tullut ihminen oli hyvin köyhä nainen. Kun hän oli ollut 12-vuotias tyttö, hänet oli annettu vaimoksi miehelle, joka käytti huumeita ja oli muutenkin pelottava. Hänen ensimmäinen lapsensa oli poika, joka kuoli, kun hän itse oli neljäntoista. Sen jälkeen hän sai toisen vauvan, tällä kertaa suloisen pikkutytön. Tyttö oli kuuden vanha, kun nainen tuli Tabeeban luo.

”Voinko tulla sinulle töihin?” hän kysyi.

Noihin aikoihin Patrician rahat olivat hyvin vähissä, eikä hän pystynyt maksamaan kenellekään palkkaa.

”Mieheni käyttää kaikki rahat huumeisiin, ja me näännymme nälkään”, nuori äiti kertoi hädissään.

Apu olisi ollut todella tarpeen, sillä monet ihmiset kävivät hakemassa lääkkeitä, tyttöjä oli paljon ”koulussa” ja lisäksi piti tehdä ruokaa ja siivota.

”Hyvä on”, hän sanoi nuorelle naiselle, ”minä en voi maksaa sinulle palkkaa, mutta jos haluat tulla tyttäresi kanssa auttamaan minua päivittäin, saatte molemmat syödä täällä.”

Eräänä päivänä nuori äiti tuli katkerasti nyyhkyttäen.

”Kun menin kotiin, mieheni oli vienyt sieltä kaiken ja lähtenyt toisen naisen mukaan”, hän itki. Hän jatkoi itkemistä ja samalla hän haukkui miestään.

Tabeeba kuunteli ja kysyi: ”Jos tuo mies on niin ilkeä, miksi olet pahoillasi, että hän lähti?”

”En minä hänestä välitä, mutta kun hän on vienyt talosta kaiken”, nainen vastasi.

Tabeeba antoi naiselle joitakin välttämättömimpiä tavaroita, joilla hän selviäisi. Mutta seuraavalla viikolla hän tuli takaisin vieläkin epätoivoisempana.

”Mieheni on vienyt pikkutyttöni orjaksi uudelle vaimolleen. Tuo nainen odottaa vauvaa ja haluaa, että tyttö kantaa hänen puolestaan joka päivä veden kaivosta.”

Äiti ja tytär saivat tavata toisiaan ainoastaan kaivolla käydessään. Pikkutyttö oli hyvin laiha. Hänen ihonsa oli haavoilla ja hän ikävöi kovasti äitiään. Mutta tuohon aikaan asialle ei ollut mitään tehtävissä.

Kuva 5-7 Hellittämätön rukous

Patricialla ja tällä nuorella äidillä oli tapana lukea Raamattua ja rukoilla yhdessä joka päivä.

Eräänä päivänä äiti sanoi: ”Jos sinun Jumalasi todella vastaa rukouksiin, rukoile, että tyttäreni saisi tulla takaisin minun luokseni.”

Voi, miten epätoivoiselta asia näytti. Mies ja hänen uusi vaimonsa eivät ikinä luopuisi tytöstä. Lapsiorja oli heille kullan arvoinen. Patricia ja tytön äiti eivät voineet tehdä mitään hänen hyväkseen. Mutta he rukoilivat.

Aikaa kului ja tuli talvi. Eräänä iltana Tabeeba oli jo menossa nukkumaan, kun etuovelta kuului itsepintainen koputus. Kun hän avasi oven, joku syöksyi sisään hänen ohitseen. Tulija oli nainen, jolla oli selässään iso nyytti. Hän oli Fatima, tuo nuori äiti. Nyytti oli hänen pikkutyttärensä, joka oli hyvin sairas. Kiireesti Tabeeba laittoi sairaan lapsen omaan vuoteeseensa. Hän totesi, että lapsella oli keuhkokuume.

”Mittaan kuumeen ja yritän pitää hänet lämpimänä”, Tabeeba ajatteli, kun hän haki lääkettä ja kohenteli pienen tyttöraukan oloa.

Kun he viimein istahtivat alas, Tabeeba kysyi lapsen äidiltä, mitä oli tapahtunut.

”Naapuri kertoi minulle, että tyttäreni on sairas”, Fatima aloitti. ”Minä makasin valveilla ja olin huolissani hänestä. Sitten yhtäkkiä tunsin kuin joku olisi kehottanut minua menemään tytön luo. Uskon, että Jeesus puhui minulle. Nousin ja lähdin mieheni taloon, vaikka satoi ja oli jo myöhä. Kuulin, miten lapsi itki sisällä. Kokeilin ovea. Se oli auki! Menin sisään ja seisoin hiljaa, kunnes tajusin, että lapsi oli talossa yksin.”

Niinpä äiti oli ottanut lapsen selkäänsä ja kiirehtinyt heti Tabeeban luo.

Vasta myöhemmin selvisi koko tarina. Mies oli lähtenyt jonkinlaiselle työmatkalle. Uusi vaimo oli huolissaan, sillä hän tiesi lapsen olevan hyvin sairas. Hän ajatteli: ”Jos lapsi kuolee mieheni poissa ollessa, mies luulee, että minä olen tappanut tytön. Olisi parempi, etten olisi täällä.”

Niinpä hän laittoi lapsen vuoteeseen ja lähti yöksi äitinsä luokse.

Nainen järkeili: ”Jos lapsi kuolee yöllä, voin kertoa miehelleni, etten ollut paikalla.”

Kummallisinta asiassa oli, etteivät mies eikä hänen uusi vaimonsa koskaan kyselleet tytön perään. Siispä äiti ja tytär saivat jäädä nyt Tabeeban luo. Jumala oli kuullut epätoivoisen nuoren äidin rukouksen ja vastannut siihen hämmästyttävällä tavalla. Näiden vaikeuksien kautta Jumala puhui tuolle nuorelle äidille ja sai hänet ymmärtämään evankeliumin sanoman. Sitten Jumala kutsui naisen palvelukseensa. Hänestä tuli Tabeeban työtoveri. Hänen tehtävänään oli mennä Tabeeban kanssa ympäröiviin kyliin. Koska Fatima kulki tämän oudon länsimaisen sairaanhoitajan kanssa, kaikki kyläläiset uskalsivat tulla heidän luokseen. Fatimalla oli myös ilmiömäinen kyky tulla toimeen lasten kanssa. Fatima ei ollut vain Patrician työtoveri. Oli kuin Patricia olisi saanut pohjoisafrikkalaisen sisaren.

Kuva 5-8 Ongelmia uskonnollisten johtajien kanssa

Patricia vietti viisi vuotta tuon vuoristokaupungin ihmisten keskellä. Sen jälkeen hän palasi sairaalatyöhön. Patrician lähtiessä vuoristosta siellä oli pieni ryhmä Jeesukseen uskovia kristittyjä, jotka kokoontuivat yhdessä. Se ei kuitenkaan ollut helppoa, sillä muslimijohtajat kielsivät heitä tulemasta tilaisuuksiin, jossa opetettiin Raamattua. Monia pelotti toimia vastoin tätä käskyä. Niinpä Tabeeballe ei jäänyt paljoa, mitä hän olisi voinut vielä tehdä ihmisten hyväksi sillä aluella. Kuitenkin kaupungin ulkopuolelle oli muuttanut eräs toinen lähetystyöntekijä, joka mahdollisesti pystyisi jatkamaan ihmisten opettamista.

Pohjois-Afrikassa ollessaan Patricia kävi silloin tällöin Englannissa tai Sveitsissä kesälomien aikana. Vielä valkotukkaisena vanhuksenakin hän edelleen nautti seikkailuista. Kerran hän matkusti pikkubussilla Englantiin veljensä, tämän vaimon ja heidän pienten lastensa kanssa. He ajoivat läpi Espanjan ja Ranskan ja nukkuivat yönsä taivasalla. Kerran hänen oli palattava kotiin yhdeksäksi kuukaudeksi hoitamaan isäänsä, joka oli saanut sydänkohtauksen.

Pohjois-Afrikassa Patricia asui lähetyssairaalassa muutamien sairaanhoitajaopiskelijoiden kanssa siihen asti, kun maan hallitus otti sairaalan vastuulleen 1975. Sen jälkeen Farnham ei enää toiminut sairaalan johtajana, vaan palasi perheensä kanssa Englantiin. Patricia jäi kuitenkin Pohjois-Afrikkaan hoitamaan ikääntynyttä, heikkoa äitiään sekä veljensä vaimon iäkästä äitiä. Molemmat olivat liian vanhoja ja sairaita palatakseen Englantiin. He muuttivat kaikki yhdessä huoneistoon, jossa Tabeeba piti heistä hyvää huolta muutamien sydämellisten paikallisten apulaisten kanssa.

Lopetus

Vanhojen rouvien kuoltua Patricia palasi 27 vuoden jälkeen asumaan Englantiin. Jälleen häntä tarvittiin hoitamaan iäkästä sukulaista. Tällä kertaa oli kyseessä täti, joka oli toiminut Clarendonin koulun rehtorina. Patricia muutti asumaan Coventryn lähelle sisarensa Hazelin kanssa ja kirjoitti vielä monta kirjaa. Hän matkusteli paljon Afrikassa, Lähi-Idässä ja muissa maissa tehdessään tutkimustyötä kirjojaan varten. Jumalan palveleminen voi johtaa monenlaisiin mielenkiintoisiin tehtäviin.

Coventryn läheisyydessä asuessaan Patricia piti lastenkerhoa autotallissaan. Kerhossa pelattiin erilaisia pelejä ja jokaisen tapaamisen lopuksi oli raamattuhetki. Patricia oli edelleen kiinnostunut maailman lasten hädästä ja heidän auttamisestaan. Hän oli mukana perustamassa kristillistä toimintaryhmää Global Care (maailmanlaajuinen huolenpito). Tuo järjestö on 1970-luvun lopulta lähtien toimittanut apua kodittomille lapsille moniin maailman köyhimpiin maihin.

Tabeeban tarina osoittaa, että Jumala voi käyttää lapsuudesta vanhuuteen asti jokaista ihmistä, joka rakastaa Jumalaa. Jeesus tahtoo antaa sinullekin jännittävän elämän, kun luotat häneen ja seuraat häntä. Ehkä mietit, mikä on Jumalan suunnitelma sinun elämässäsi. Pyydä Jumalaa näyttämään sinulle askel askeleelta, miten elää Jumalan tahdon mukaan.

Ehkä et ole varma siitä, kuulutko Jumalan perheeseen. Tabeeban kertomus todistaa, että Jeesus, Hyvä Paimen, voi muuttaa ihmisten elämän. Voit kerhon/pyhäkoulun jälkeen pyytää minua näyttämään sinulle Raamatusta, mitä Jumala haluaa tehdä sinun puolestasi.

Kertauskysymykset

1 Minkä nimen kylän lapset antoivat Patricialle? (Tabeeba.)

2 Mitä kieltä siinä maassa puhuttiin? (Arabiaa.)

3 Mitä Tabeeba teki katupoikien hyväksi, jotka tulivat hänen luokseen? (Hän antoi heille ruokaa ja kertoi raamatunkertomuksia.)

4 Vaikka Tabeeba pystyikin auttamaan ihmisiä sairauksien suhteen, mikä oli hänen suurin huolensa? (Tabeeba halusi kertoa ihmisille, että he tarvitsevat Jeesusta, Pelastajaa.)

5 Miten Mfuddla pesi sisarensa mekon? (Hän laittoi sisarensa mekkoineen päivineen pesuämpäriin.)

6 Miksi niin monet naiset ilmestyivät Tabeeban pitämään raamattupiiriin yhtenä iltapäivänä? (He halusivat nähdä mekaanisen hiirilelun.)

7 Miksi yksi naisista halusi työskennellä Tabeeban kanssa? (Hänen miehensä oli käyttänyt perheen rahat huumeisiin.)

8 Kuka kehotti naista menemään pienen tyttärensä luo? (Jeesus.)

9 Mitä muslimijohtajat kielsivät kylän kristittyjä tekemästä? (Opettamasta Raamattua.)

10 Miten voit tietää, mitä Jumala on suunnitellut sinun elämääsi varten? (Pyytämällä Jumalaa näyttämään askel askeleelta.)

Tulosta, leikkaa irti ja säilytä Raamattusi välissä. 

Miten ohjaan lapsen Jeesuksen tuntemiseen

Varmista, että lapsi tietää

Jumalasta

Kuka Jumala on?
Jumala loi meidät. Hän puhuu meille Raamatussa. Jumala on pyhä ja puhdas.
Hän rakastaa meitä.

Synnistä

Mitä synti on?
Synti on sitä, ettei tottele Jumalan käskyjä.
Se on vastoin Jumalan tahtoa.
Anna esimerkkejä asioista, jotka ovat syntiä.
Olemus ja teot ovat syntisiä. (Me teemme syntiä, koska olemme syntisiä.)
Synti ansaitsee rangaistuksen.

Pelastajasta

Kuka ainoastaan voi ottaa pois syntisi?
Jeesus, Jumalan Poika, kuoli ristillä syntisten puolesta.
Jeesus nousi kuolleista.
Hän hallitsee kaikkea.

Kerro, miten pelastutaan

Selitä, mitä Jumala haluaa meidän tekevän ja mitä Jumala tekee.
Käytä yhtä raamatunjaetta *(esim. Joh. 1:12, 3:16, 6:37, Apt. 16:31, Room. 6:23 tai 10:13).*
Mitä Jumala haluaa sinun tekevän?
Mitä Jumala tekee?
Kerro, että uskovan elämä ei aina ole helppoa.
Kysy: ”Haluatko pyytää Jeesusta elämääsi nyt vai haluatko vielä miettiä asiaa?”
Rohkaise lasta rukoilemaan ääneen (jos hän on valmis tulemaan Jeesuksen luo).

Kerro pelastusvarmuudesta

Palaa jakeeseen, jota käytit.
Kerro elämänmuutoksesta.
Kerro lapselle, mistä asioista jokainen Jeesukseen sydämestään uskova voi olla varma.

Anna (myöhemmin) ohjeita uskovan elämästä

Lue ja noudata Raamattua.
Puhu Jumalalle, taivaalliselle Isällemme.
Kerro muille, mitä Jeesus on tehnyt sinulle.
Pyydä Jumalaa antamaan anteeksi, kun teet syntiä.
Tapaa toisia uskovia.
Muista Jumalan lupaus: *”Minä en sinua jätä” (Hepr. 13:5)*